

Marias brev
til
Alexander

Kære Alexander.

Så sidder jeg endnu engang her i Bethania, i det gamle hus, hvor vi kom så ofte, og minderne fylder mig med vemod. Her er så stille nu. Og dog kan jeg stadig smile med taknemmelighed, når jeg tænker på, at jeg var med dengang! Ja, vel er jeg gammel nu, og alle de andre fra dengang er borte, men livet kan stadig fryde mig. Kroppen er ikke, hvad den var engang, og snart giver det vel op, det gamle kadaver, så også jeg kan komme hjem, men ånden er levende og sprudlende. Endnu er jeg lysvågen og har ikke spor lyst til at gå i seng, selv om dagen svinder og natten er nær.

Det er onde tider, Alexander. Bander og fribyttere hænger overalt, og man tør snart ikke gå udenfor en dør. Men det havde han jo allerede forudsagt dengang.

Jeg har slået mig ned her i det gamle hus med de mange minder sammen med Filip, der er en kvik ung mand, jeg traf i Damaskus for et års tid siden. Han har lovet at tage sig lidt af mig og ikke mindst at skrive min fortælling ned, så den kan blive videregivet til hvem, der nu måtte være interesseret. Det er sikkert ikke mange, men du, min kære Alexander, har jo været ved at plage livet af mig gamle kone for at få mig til at gå i gang med det.

Jeg har lovet at fortælle om det Herrens år for snart halvtreds år siden, der ikke blot reddede mit lille liv fra en forsmædelig og pinefuld død, men også forandrede

verden på en måde, som ingen havde drømt om, mindst af alle jeg selv. Mange har sat sig for at beskrive netop det år, og der er kommet mange gode beskrivelser af begivenhederne, men det forekommer mig, at der nu og da er gået enten politik eller religion i beskrivelserne, så forfatterne ofte har været mere interesserede i at dyrke egne interesser eller tækkes romermagten end at videregive bramfrit og ufortrødent, hvad der skete, dengang – ja, dengang Guds rige brød frem som en morgenrøde i en mørk mørk verden. Dengang der for en kort stund blev byttet om på alle roller, og alle love og traditioner for et øjeblik blev sat ud af kraft. Og hvilket vidunderligt øjeblik!

Det var det år, vi fulgte Joshua. For mange almindelige og jævne mennesker betød dette år et helt nyt liv. Rundt omkring opstod der fællesskaber, som på den ene eller anden måde mindedes Herren, som de kaldte ham, ved deres sammenkomster eller ved at følge den nye vej, men de var næsten alle forskellige, alt eftersom det var den ene eller den anden, der var leder, alt efter om det var i byerne eller på landet og hvor i riget, det nu foregik. Nogle lagde al vægt på befrielsen ved Joshuas død og opstandelse og ventede selv at få del i den på en eller anden måde. Mange ventede med længsel på, at Joshua skulle komme igen på himlens skyer som Menneskesønnen for at holde dom over de ugudelige og føre de befriede til Paradis, mens andre gik mere op i Joshuas liv og lære, som de efter bedste evne søgte at efterleve, hvilket såmænd ikke var så ligetil. Men alle mente naturligvis, at lige netop deres forståelse var den eneste sande, og det søgte de så bl.a. at dokumentere gennem deres forskellige skrifter. Vi er jo kun mennesker, Alexander. Selv kommer jeg gladelig i alle de forskellige menigheder, for jeg synes, de alle har lidt af sandheden i sig – lidt af stråleglansen fra dengang, om end de somme tider drager nogle besynderlige konsekvenser. Og jeg er af en eller anden grund velkommen overalt – måske også fordi, jeg snart er en af de sidste fra inderkredsen dengang. En af de få, der endnu ikke har fået lov til at lide og dø for Guds rige. Åh, Alexander, jeg græder indvendig, når jeg tænker på deres skæbner, Simon, Andreas, Jakob, Johannes og alle de andre, som de fik gjort tavse på de

mest grusomme måder. Hvad er det dog for en verden, vi lever i? Men også det havde han jo for længst forudsagt. Den, der ikke tager sit kors op og følger mig, er mig ikke værd! Åh, ja. Men alle disse smukke liv.

Det år, jeg vil fortælle om, hed kejseren i Rom som bekendt Cæsar Augustus Tiberius, Guds Søn og Verdens Frelser, og hans udsendte guvernør her i landet var Pontius Pilatus. Det var sådan på den tid, at vores land, ganske som nu og ganske som resten af verden, var besat af den mægtige kejser i Rom. Sådan havde det været i flere generationer, og det var, som om undertrykkelsen blev hårdere og grusommere for hver dag. Måske også fordi vores folk altid har været et frihedselskende folk, der mente, at vi var særligt frie i kraft af vores Gud. Men det var der nu ikke meget, der tydede på. Året forinden havde romerne uden videre hugget en hel flok galilæere ned, da de kom op for at ofre i templet. Det var en grusom tid – en desperat og gudsforladt tid - og det skulle som bekendt blive endnu værre. Stadig henligger Herodes' strålende tempel som en rygende ruindyngel og det meste af Jerusalem med det. Havde de dog bare lyttet dengang, mens tid var, men de ville ikke. Jeg mindes endnu, da vi sad ude på Oliebjerget og så ind over den stolte by, hvordan Joshua græd over byen, hvad vi slet ikke kunne forstå dengang: - Jerusalem, Jerusalem, hvor ofte har jeg ikke villet samle jer, som hønen samler kyllingerne under sine vinger. Men I ville ikke. Om I dog blot vidste i dag, hvad der tjener til jeres fred, men nu er det skjult for jeres øjne.

Af og til kom det til oprør, og mange stod frem og mente, at de var udvalgt af Gud til at føre folket til sejr over fjenden, så det igen kunne smage frihedens vidunderlige frugt. Så det igen kunne komme til sig selv som Guds eget folk. Så kong Davids rige kunne genopstå. Men kejserens hære var for overvældende og ethvert forsøg på oprør blev druknet i folkets blod. Jeg mistede selv det meste af min familie, da vi alle var blevet grebet af Judas Galilæeren som den ny Messias og fulgte ham på hans vanvittige, ubevæbnede march mod Jerusalem i den tro, at Gud selv ville gå med dem. Men de blev jo alle som en hugget ned af soldaterne, mænd, kvinder børn – alle. Det

var vel held i uheld, at jeg ikke blev fundet værdig til at komme med. Eller også havde Gud allerede dengang andre planer med mig.

Små modstandsgrupper forsøgte dog til stadighed at bekæmpe romerne med terror, som det blev kaldt, men gengældelsen faldt prompte og konsekvent. Ustraffet sætter man sig ikke op mod Verdens Frelser i Rom. Ikke mindst i Galilæa huserede modstandsbanderne, der søgte tilflugt i bjergene, hvorfra de terroriserede romerne og deres håndlangere, men de blev mødt med forfærdelige gengældelsesaktioner, indtil de endelig blev nedslaget under den store krig, der til sidst gjorde det af med al modstand. Alt, hvad han havde forudsagt dengang ude på Oliebjerget, syntes at gå i opfyldelse i al sin gru.

Mange gav op. De glemte, hvem de var og overgav sig til fjenden og alt det nye, han kom med og forsøgte forståeligt nok at få det bedste ud af det. Måske også fordi folkets ledere for længst havde svoret troskab mod kejseren og bøjet sig for Rom og alt hvad Rom stod for til gengæld for titel og status og ikke mindst magt og rigdom. Kongerne, præsterne, godsejerne, familierne, ja, selv de troende så ud til at affinde sig med folkets skæbne, og hvad kunne man også gøre. Overmagten var for stor. Og langsomt, men sikkert ændrede landet sig til fordel for de rige, som blev rigere og færre på bekostning af de fattige, som blev fattigere og flere. Ganske som det passede i romernes kram. Rige godsejere opkøbte de små gårde, hvor slægter havde siddet under deres vinstok i generationer og tvang småbrugere bort fra deres jord, så de endte som daglejere eller tiggere eller det, der var endnu værre. Byer blev grundlagt med fremmede navne som Sepforis, Cæsarea og Tiberias, byer, der skulle brødfødes effektivt af landbrug og fiskeri, så der var ikke længere plads til småfiskere og småbrugere. Effektivitet og rentabilitet var romernes kendemærke, og snart også vores eget. Og alle betalte en tung skat til kejseren og til templet. Nogle med glæde – andre under protest.

Det var ind i denne håbløse situation for vores stakkels folk, han dukkede op på en måde, som ingen havde regnet med, men for alle os arme elendige stakler, der snart sagt havde mistet ethvert håb for fremtiden, blev hans komme som en mild og nærende forårsregn på den hår-

de solsvedne og nedtrampede jord. Hvor han gik, grønnes håbet på ny og blomster skød frem af klippen. Smil brød frem i hærgede og forstenede ansigter, og der blev latter, dans og sang rundt omkring i Galilæa, hvor solen og glæden brød frem i så mange kolde og mørke hjerter. Det var, som om himlen selv var kommet til jorden, og vi turde knap tro vore egne øjne.

Men som altid, Alexander, som altid er sommeren kort, og glæden varer sjældent ved, men ingen af os glemmer det år – det korte nådeår, hvor Gud selv gik omkring blandt sit arme folk.

Det begyndte ellers ikke for godt. Joshua gik rundt i Galilæa og forkyndte sit nye budskab i synagoger og blandt jævne folk, men jeg tror nok, de fleste anså ham for lidt mærkelig. Vi havde medlidenhed med hans mor og hans søskende, som alle boede i Nazareth.

- Tiden er inde! Nu kommer *Guds* rige med retfærdighed, fred og glæde – nu er kejserens dage talte! Kom og vær med! Vend om fra jeres afguder og følg Guds veje. Lær fredens vej at kende og følg den smalle vej til Guds retfærdige rige. Vær barmhjertige mod alle. Tjen alle i kærlighed. Vær ydmyge og årvågne. Gengæld ikke ondt med ondt. Der er kun én vej til sand frihed, og det er fredens og barmhjertighedens vej. Følg mig på den vej, hvis I virkelig vil leve.

Det var ikke noget populært budskab, og det var få, der lyttede til ham i begyndelsen. De fleste rystede på hovedet af dette budskab om Guds rige, som jo ikke nyttede noget i en verden, der var styret af sværd og legioner og alle kejserens mænd og heste. Men der var jo den lille flok, der havde været med dengang ved Jordanfloden, og som havde fulgt Johannes Døber. Nathanael, Filip og de andre. Og så var der lokale, som han fik samlet omkring sig. En broget flok, må man nok sige. Arbejdsløse fiskere og landarbejdere, daglejere, slaver og toldere, kvinder og børn og gamle, der kun syntes at have det til fælles, at de var fattige og arme mennesker, der længtes efter nye tider. Det var ikke de vise og forstandige eller de lærde og indflydelsesrige, han fik fat i – det var ikke dem, der var noget eller for den sags skyld *ville* noget med deres liv - tværtimod vendte de fleste af de retfærdige ryggen til ham med ligegyldighed eller ligefrem foragt – og tilbage

var der så kun disse ganske almindelige arme mennesker, der ellers havde nok at gøre med at skaffe sig føden på den ene eller anden mere eller mindre lyssky måde. Også jeg kom jo til på en ganske særlig måde, som jeg skal vende tilbage til. Vi følte os alle på en eller anden uforklarlig måde udvalgte. Og det var ikke noget, vi var vant til.

Nogle af de første, han fik fat på, var Simon og hans bror Andreas. De var fiskere, og en morgen, hvor de igen havde fisket forgæves hele natten, og var ved at skylle deres garn, dukkede Joshua op på stranden og bad dem uden videre om at sejle ud igen og sætte net. Det var de selvfølgelig ikke meget for, men hvis du virkelig synes... Og så gik der jo ikke længe, før deres net var ved at sprænges af de mange fisk – så mange, så de måtte have hjælp af flere både for at få fiskene i land. Der var en del mennesker på stranden og de blev alle grebet af forundring og også frygt, da de så, hvad der skete, og Simon gik hen og faldt ned for Joshuas fødder og bad ham om at gå. Men Joshua tog ham ved hånden og sagde:

- Det skal jeg nok, men du skal med, for det er dig, jeg har brug for. Og Simon forlod sin båd og sit fiskeri og fulgte siden Joshua. Det samme gjorde Andreas og Jakob og Johannes. Uden videre forklaring. Og lidt efter lidt kom der flere til, både mænd og kvinder.

Når jeg nu ser tilbage på det, der skete dengang i begyndelsen og tænker på, hvad det var, der fik alle disse arme mennesker til at følge ham og lytte til ham, så tror jeg nok, det var den måde, han talte til dem på. Ikke som de lærde eller som præsterne, der mente, de skulle belære det uvidende folk om Guds rette veje eller Skriftens autoritet, men som en af deres egne. Han kom ikke med store ord, men med jævne fortællinger, der famlende forsøgte at gøre den sande retfærdighed begribelig for os alle sammen. Vi lyttede til ham, når han fortalte, men om vi nogensinde helt forstod ham, skal jeg ikke kunne sige. Måske i små glimt engang imellem. Det var på en måde for stort for os og for nyt til at vi uden videre kunne begribe det, men vi nød det. Åh Gud, hvor vi nød disse hellige øjeblikke omkring bordet eller på vejen, eller når vi sad omkring ham ude ved søen. Det var så helt og

aldeles anderledes og frit, end vi var vant til. Aldrig talte han ned til os – altid behandlede han os med en respekt, vi slet ikke var vant til – uanset hvem eller hvad vi var. Om vi var sorte eller hvide, forbrydere eller retfærdige, slaver eller frie, jøder eller sågar samaritanere.

Jeg overværede engang en samtale ved Jakobsbrønden i Samaria. Joshua havde sendt de andre ind til byen for at købe mad, så der var kun os to, da der kommer en kvinde ud til brønden for at hente vand. Joshua spørger hende så uden videre, om hun ikke vil give ham lidt at drikke. Kvinden så på ham og kunne ikke forstå, hvordan en jøde som Joshua overhovedet kunne finde på at henvende sig til en kvinde, der ovenikøbet var samaritaner. Jøderne så ned på samaritanerne på grund af deres angiveligt forfejlede opfattelse af de hellige skrifter. Joshua sagde til hende:

- Hvis du kendte noget til Guds rige og vidste, hvem jeg virkelig er, så ville *du* bede *mig* om levende vand. Kvinden så undrende på Joshua og spurgte om, hvordan han havde tænkt sig at give hende levende vand, når han ikke engang havde en spand. Er du måske større end Jakob, der gav os denne brønd i sin tid? Joshua svarede hende:

- Ser du, når man drikker almindeligt vand, bliver man tørstig igen, men drikker man det vand, *jeg* taler om, skal man aldrig tørste igen, for vandet bliver i mennesket til et uudtømmeligt kildevæld. Kvinden svarede, at sådan noget vand, kunne hun godt tænke sig, så hun slap for at gå herud til brønden hver dag. Joshua smilede og sagde til hende:

- Hvorfor går du ikke hjem og henter din mand?

- Fordi jeg ikke har nogen mand, svarede kvinden og så trodsigt på Joshua.

- Nej, det kan du have ret i, sagde Joshua, for du har haft fem mænd, og ham du har nu, er ikke *din* mand. Kvinden slog øjnene ned og sagde:

- Jeg kan forstå, du er en vismand, jøde, men vi dyrker nu Gud på vores måde her på vores hellige bjerg, og I dyrker jeres Gud i templet i Jerusalem. Det ene kan vel være ligeså godt som det andet. Joshua siger så noget til hende, som jeg aldrig glemmer:

- Tro mig, min ven, fra nu af skal den sande Gud hverken tilbedes på hellige bjerge eller i Jerusalem, for Gud er ånd, og de sande tilbedere skal tilbede Gud i ånd og sandhed hvor som helst, bare to eller tre er forsamlede i mit navn. Kvinden siger så til ham:

- Ja ja, det skal Messias nu nok fortælle os om, når han kommer engang. Joshua svarer hende:

- Men det er jo mig – jeg, som sidder her og taler med dig...

Kvinden blev så forbavset, så hun lod vand være vand og løb ind til byen for at fortælle om sin oplevelse. Og de kom ud fra byen og inviterede os til at blive der et par dage, og mange af samaritanerne blev betaget af Joshuas budskab om levende vand og mad til evigt liv og om Guds rige, der var ved at bryde frem – ikke blot for jøderne, men for alle og enhver.

Det er underligt at tænke på her bagefter, at de mennesker, som først modtog Joshua og hans budskab, var alle andre end jøderne. Romere, fönikiere, samaritanere og så alle de fattige og arme, som fromme jøder heller ikke regnede. Det var, som om det lå i kortene, at netop de jøder, Joshua kom til – hans egne - var dem, der forkastede ham.

Og så var der jo dengang i Kana, hvor Joshua viste, hvad de hellige renseskar også kan bruges til.

Joshuas mor var inviteret til bryllup hos noget familie, og også Joshua og hans lille gruppe var inviteret med. På et tidspunkt slap vinen op, og Joshuas mor spørger ham, om han ikke kan gøre noget. Hun havde vel hørt om Simons eventyrlige fiskeri, eller hvad ved jeg. Men Joshua afviser hende på en temmelig barsk måde. Nu var der på stedet seks vandkar af sten, som jøderne brugte til den religiøse renselse. De var ret store og rummede hver omkring 100 liter. Og på et tidspunkt beder Joshua så de noget forbavsede tjenere om at fylde karrene op med vand. Da det var gjort, beder han dem om at gå ud til kokken med en smagsprøve. Var de ikke forbavsede før, blev de det nu, for da kokken smagte på vandet, hidkaldte han brudgommen og spurgte ham, hvorfor i al verden han havde ventet med at servere den gode vin til sidst. Vandet var blevet til vin – omkring 600 liter vin af bedste sort. Det var, som om Guds rige allerede var brudt frem dengang i Kana, og endnu taler man

om det bryllup, hvor Joshua brugte jødernes hellige ren-selseskar til at lave 600 liter vin i.

Men ét er at afhjælpe en forlegenhed – et andet at frelse et menneske og befri de besatte. Joshua var kommet til Kapernaum, hvor han boede, og han var som sædvanlig gået ind i synagogen og havde prædikeret over dagens tekst fra profeten Esajas – den om at udråbe et frihedsbudskab til alle de arme og elendige – og nu, sagde han, nu er dette ord endelig gået i opfyldelse. Nu er *vi* her. Nu åbnes døren til Guds rige – nu sker det! Præsten og forstanderen så på hinanden og rystede på hovedet. Det nærmede sig jo gudsbespottelse. Flere andre af de trofaste og bibeltro var allerede begyndt at rejse sig for at gå ud. Hvordan kunne sådan en ulærd og ganske almindelig tømmer få sig til at sige sådan noget selvforherligende sludder? Men så skete der noget. Pludselig rejste en mand sig og gik lige hen til Joshua. Han var ikke rigtig vel forvaret. Sådan havde det altid været med ham. Somme tider var han stille og rolig, men til andre tider var han ravende gal – når den onde havde besat ham, som de sagde. Og nu stod han der lige foran Joshua og stirrede på ham med sine vildt opspilede øjne, og så råbte han: Gå med dig Joshua! Lad os være i fred. Jeg kender dig! Jeg ved, hvem du er. Du skal ikke få lov til at ødelægge os. Gå med dig! Og tag din Gud med! Vi vil ikke vide af jer! Og sådan stod han længe og råbte og skreg, indtil Joshua lagde hånden på hans skulder og sagde ganske roligt:

- Hold nu op, min ven. Kom nu til dig selv. Bliv et menneske. Guds rige er kommet med retfærdighed. Og manden skreg endnu værre end før og tog sig til hovedet og krummede sig sammen som i dyb smerte, men så pludselig blev han helt stille, rettede sig langsomt op og stod og så forundret fra den ene til den anden. Hvor er jeg? spurgte han ligeså stille. Hvad er der sket?

Den begivenhed var selvfølgelig medvirkende til, at Joshua blev kendt rundt omkring i omegnen. Ikke blot kunne han tale, så vi lyttede til ham, men han kunne åbenbart også uddrive onde ånder af mennesker og befri dem for deres dæmoner. Men dette var kun begyndelsen.

En anden gang opdagede Joshua midt under sin prædiken en kvinde, der sad lige udenfor døren og lyttede. Hun var krumbøjet og i 18 år havde hun ikke kunnet rette sig op. Til de andres forbavselse kalder Joshua hende nu ind i synagogen, og efter lidt betænkningstid stavrer hun op ad midtergangen med sin støttestav i hånden. Der var helt stille. Alle sad som forstenede, for hvad lavede en kvinde i synagogen – ovenikøbet en kvinde, der var forbandet af Gud? Men da hun kommer hen til Joshua, siger han til hende:

- Kvinde, du er hermed løst fra din sygdom! Og straks rettede hun sig op, og hun råbte højt af glæde og gik syngende ud af synagogen.

Men så rejste synagogeforstanderen sig op og sagde til menigheden: Det her går bare ikke! Ifølge skrifterne er der seks hverdage, som er skabt til arbejde, og på dem kan I jo komme og lade jer helbrede, men ikke i dag. Ikke på sabbatten, og da slet ikke her i synagogen! Det er imod Guds lov! Joshua svarede ham:

- Du er en værre hykler, Jairus. I løser jo alligevel jeres okse eller æsel fra krybben for at give dem vand, selv om det er sabbat, gør I ikke? Og denne kvinde, som vel også er et Guds barn, har Satan holdt lænket i 18 år. 18 år, Jairus! Burde hun så ikke netop løses af sin forbandelse på sabbatsdagen? Den dag, Satan bryder sig allermindst om.

Jairus kunne ikke svare noget, men satte sig ned igen, og det så grangiveligt ud, som om både han og flere af de andre skammede sig. Men Joshuas tilhængere frydede sig, både over kvindens helbredelse og vel også iblandet lidt skadefryd over, at de troende igen var blevet sat på plads.

Efter den usædvanlige gudstjeneste, hvor vi ikke havde kunnet undgå at mærke Guds nærvær ganske bogstaveligt, var Joshua gået hjem til Simon sammen med et par af de nærmeste. Simons svigermor lå imidlertid i sengen med en voldsom feber, men Joshua gik bare hen og tog hende ved hånden, og så rejste hun sig op og var rask og kunne lave mad til os. Men nu bredte rygtet sig for alvor blandt alle de arme og elendige, og de strømmede til fra hele byen for at blive helbredt og befriet for alt, hvad der bandt dem. Og han helbredte mange og befriede mange,

men han sagde altid, at nu skulle de bare gå hjem til deres eget og ikke sige noget til nogen. Det syntes vi nok var lidt underligt, men det var, som om Joshua ikke kunne fordrage at være i centrum og blive gjort til Frelser eller Messias – heller ikke selv om det jo var det, han var – i hvert fald for de mennesker, han helbredte. Det var vel også derfor han forsvandt samme nat. Mens alle endnu sov, stod han op før daggry og gik alene ud af byen for at få lov til at være sig selv - helt alene med sin Gud. Men der gik jo ikke mange timer, før de fandt ham og forsøgte at få ham med tilbage.

- Hele byen spørger efter dig, sagde de med begejstring. Men han ville ikke med tilbage. Lad os gå andre steder hen til landsbyerne heromkring, så de også kan høre om fredens vej. Det er det, jeg er her for. Og sådan gik vi rundt i hele Galilæa, og han forkyndte den ny glæde, som profeten Esajas havde talt om, og han befriede mennesker for onde ånder og dæmoner overalt, hvor han kom.

En dag kommer der en spedalsk gående og råber til Joshua på lang afstand: Hvis du vil, kan du rense mig, Joshua! Joshua så på ham. Han var indhyllet i nogle beskidte pjalter, og man kunne kun se stumperne af det, som engang havde været hans hænder og fødder. Vi rystede på hovedet, mens vi holdt os for næse og mund. Her var ingen hjælp mulig, og manden bragte os alle i fare. Han burde jages bort som en gal hund. Vi så på Joshua, der nikkede og sagde: Det vil jeg godt. Så bliv da ren! Og der lige for øjnene af os så vi den spedalske genvinde sine kræfter og miste alle spedalskhedens frygtelige kendetegn. Lige for øjnene af os! Men så skete der igen noget underligt med Joshua. Det var, som om han blev vred på den arme mand, der blot ville kaste sig ned for hans fødder. Han jog ham væk, og du fortæller ikke om det her til nogen. Det var Gud, der rensede dig – ikke mig, så skynd dig nu hen til præsten, så han kan sige god for dig, og bring så dit takkeoffer til Gud, som sig hør og bør.

Jeg tror nok, vi var mange, der følte, at Joshua var noget svær at blive klog på. Det var, som om han ikke ville vide af den magt, som han selv skaffede sig over folk. Eller

måske var han allerede dengang bange for den modstand, hans forkyndelse skulle vække blandt de, der var noget. Men den stakkels mand var selvfølgelig så glad, så han ikke kunne lade være med at fortælle vidt og bredt om, at Joshua havde helbredt ham, fordi Gud var med ham, så det endte med, at Joshua dårligt kunne vise sig i en by, før folk flokkedes om ham – både tilhængere og modstandere. Det brød han sig ikke om, så han holdt sig langt ude på landet væk fra mennesker, men selv derude kom de vandrende til ham alle vegne fra.

Engang imellem sneg han sig dog hjem til sit hus i Kapernaum, men det rygtedes snart, og folk begyndte at strømme sammen i huset og også udenfor for at høre hans forkyndelse om Guds rige, der var ved at bryde frem som en solopgang over det folk, der sad i mørket og dødens skygge. Der var både de, der hang ved hans ord og de, der ikke kunne fordrage ham, og som mente, at Joshua ikke havde nogen hjemmel til at tale og helbrede, som han gjorde. De anså hele denne underlige fattigmandsbevægelse for at være direkte samfundsskadelig og et brud med hele traditionen. Og deri havde de jo ganske ret, Alexander.

Jeg kan tydeligt huske den aften. Huset var pakket af mennesker, og udenfor flokkedes de, så man end ikke kunne komme ind ad døren. Så pludselig begyndte nogen at fjerne tagstenene på huset over det sted, hvor Joshua sad og talte. Han så op og et svedende ansigt kom til syne i hullet.

- Hvad sker der, spurgte Joshua.

- Det er min bror, lød det oppe fra taget. Han har været lam nu i 38 år, og vi ville så gerne, at du helbredte ham, men vi kan ikke komme til for mennesker, så vi tænkte, at vi måske kunne fire ham ned gennem taget. Vi ved jo, at du kan helbrede ham, hvis du vil, Joshua. Joshua vendte sig smilende mod de andre.

- Se, det kalder jeg tro, sagde han. Og til manden på taget sagde han: Fir ham endelig ned, så jeg kan se på ham. Og nu blev der travlt oppe på taget. Tagsten og brædder blev fjernet, og til sidst lykkedes det at få en bære firet ned gennem hullet. Den var tung, for der lå en temmelig kraftig mand på den. Han svedte voldsomt som

om han havde feber, og han lugtede ikke særlig godt. Der var blevet helt stille i det overfyldte rum. Manden lå bare og stirrede på Joshua med store øjne, der vidnede om en dødelig angst hos et menneske, der så fuldkomment udleverer sig til en fremmed. Joshua så smilende på ham og sagde så de ord, jeg aldrig glemmer:

- Det er ikke din skyld, min ven! Rejs dig nu op og gå hjem. Og tage din bære der med dig. Det kan være, du får brug for den igen. Og mens vi alle så det, rejste manden sig langsomt op, som om han bare havde ligget og blundet lidt, og vi så, hvordan hans ansigt forandredes fra stirrende angst til skrækblandet fryd, og da han så stod der og vaklede lidt, som om han var beruset, så han bare på Joshua, mens han rystede på hovedet og mumlede et næsten uhørligt tak. Så tog han rask sin bære og banede sig vej ud gennem menneskemængden, der tavs af forundring åbnede sig for den tykke mand. Han fik vist travlt med at indhente noget af sit forsømte liv. Oppe på taget begyndte de stilfærdigt at lægge brædderne og stenene på plads igen.

Der var nogle, der faldt på knæ, da de så, hvad der skete, og hengav sig til stille bøn, men jeg så også en del stenansigter blandt tilskuerne til dette drama i Kapernaum. Der var ikke så få, der ikke kunne deltage i glæden over miraklet, fordi de følte, at Joshua bevægede sig ud på dybt vand, når han sådan uden videre skaltede og valtede med menneskeskæbner. De fleste havde jo den opfattelse, at vores skæbne var bestemt af Guds retfærdige dom, som ikke sådan stod til at ændre. Og var det så ikke i virkeligheden gudsbespottelse, når Joshua uden videre – altid uden videre – så at sige brød ind i Guds orden. Det var i hvert fald, hvad vores præster og lærde belærte os om i synagogen. Så der var sådan en blanding af begejstring og samtidig dyb skepsis omkring Joshua. Hans mission var i sandhed hverken let eller ligetil. Og modstanden mod ham voksede, som tiden gik. Vi hørte senere, at den lamme var blevet antastet af nogle præster, da han kom gående med sin bære. De spurgte ham, om han ikke vidste, at det var forbudt at bære ting på sabbatten? Manden blev frygtelig bange og skyndte sig at sige, at han lige var blevet helbredt af Joshua, og at det var Joshua, der havde sagt, at han skulle tage sin bære og gå. Så det var hans skyld. Tænk alligevel! Så

kort glæden over livet kan være, og så dyb, angsten for de gamle autoriteter i samfund og synagoge. Stakkels mand!

Da Joshua hørte om det, fortalte han os en historie om kongen, der ville gøre regnskabet op med sine embedsmænd. Og en af de første, der kom frem for kongen, var en mand, der skyldte ham 10.000 talenter. Han kunne naturligvis ikke betale noget af det tilbage, så kongen befalede, at både han og hans hustru og børn og hele hans ejendom skulle sælges, så gælden kunne blive betalt. Men embedsmanden kastede sig ned for kongen og tryglede om henstand, så skulle han nok betale alt. Kongen så på manden og fik medlidenhed med ham, så det endte med, at han eftergav ham hele gælden. Rub og stub. Men da manden så går ud af kongens gård, møder han en af sine kolleger, der skyldte ham sølle hundrede denarer, og han griber ham i struben og råber: Betal, hvad du skylder! Men manden bad for sig og sagde, at han nok skulle betale, hvis han bare fik lidt henstand. Men det kunne der ikke blive tale om, og den stakkels mand, blev sat i gældsfængsel. Der havde samlet sig et lille opløb omkring de to embedsmænd, og da de så, hvad der skete, blev de meget bedrøvede og gik ind og fortalte kongen, hvad der var hændt. Og kongen kaldte embedsmanden til sig igen og sagde:

- Dit onde menneske. Al din gæld har jeg lige eftergivet dig. Kunne du så ikke forbarme dig over din kollega, som jeg forbarmede mig over dig? Men nu kan det være nok! Nu kan din ejendom blive solgt, og du og din familie blive solgt som slaver, så jeg kan få lidt af mine penge tilbage. Så kan du måske lære at vise barmhjertighed.

Modstanden mod Joshua skyldtes jo også, at han aldrig henvendte sig til præsterne eller de lærde eller de indflydelsesrige farisæere, men ligesom Johannes Døberen bevidst holdt sig til de fattige og udstødte – alle de forkerte, så at sige – alle de, der efter den gamle tro var under Guds vrede, og som ordentlige mennesker derfor holdt sig på sikker afstand af. Men Joshua opsøgte dem ligefrem, som om de var hans bedste venner. Som nu tolderen Levi, som alle foragtede og kun kendte som en hård hund, der var gået i romernes tjeneste og udsugede

sine landsmænd, hvor han kunne komme til det. En dag kommer Joshua forbi hans lille forhadte toldbod og så går han hen til ham og spørger uden videre, om han ikke vil give et måltid mad. Levi var ved at tabe både næse og mund: Mig!? Vil du spise sammen med mig!? Ja, og dine toldervenner. Det bliver en fest! Og det blev det. Sjældent har man set en så broget skare af såkaldt udskud – samfundets bærmere – samlet til måltid. Der var ludere og ågerkarle, røvere og banditter, tiggere og gale. Og midt i det hele sad den Joshua, nogle var begyndt at kalde Messias, og strålede som en sol. Levi og flere andre besluttede efter den oplevelse at slå følge med Joshua, så den brogede flok omkring ham voksede i de dage.

Men det var jo ikke alle, der holdt ud til enden. Mange, der var grebet af øjeblikkets begejstring, glemte det snart igen og faldt tilbage i den vante gænge. Der var en overtolder i Jeriko, der hed Zakæus, som i sin overmåde begejstring lovede at give alt, hvad han havde tyvstjålet fra folk, firdobbelt tilbage, men jeg tror nu ikke, det kom så vidt. Én gang tolder altid tolder, sagde man jo dengang. Og et er at love, et andet at holde, hvad man lover. Vi er jo bare mennesker. Og det var netop til disse mennesker, Joshua følte sig mest knyttet. Det var sjovt med Zakæus. Han var kravlet op i et morbærtræ for at få et glimt af Joshua, for han var ikke ret høj og kunne ikke se for folkeskaren. Alle ville jo gerne se Joshua og helst røre ved ham. Og så fik Joshua pludselig øje på Zakæus deroppe i træet, og han standser og spørger, om de ikke skal spise middag sammen, som om de havde været gamle venner. Jeg har aldrig set en mand så befippet, men han fik da fremstammet et Jo, og så blev der gilde hos Zakæus. Men til gengæld blev der vrede blandt stort set alle andre. Hvordan kan du tale om Gud og samtidig omgås de laveste ugudelige udskud i vores samfund, spurgte nogle af de bibeltro ham i Jeriko - alle de, som Gud jo så tydeligt har forkastet, ja, selv landsforræderne? Er du klar over, hvad Zakæus har gjort?

- Det er ikke Gud, der har forkastet dem, men jer, svarede Joshua. For mig er de mennesker – mennesker, der har brug for hjælp. Det har I jo ikke, vel? I, som føler, I har Guds kærlighed og jeres på det tørre med udsigt til evigt liv. I skal nok klare jer. Men jeg vil nu holde mig til

de fortabte og fordømte blandt jeres laveste gudløse udskud, som I kalder dem. De er vel også Guds børn, når alt kommer til alt. De gudelige har ikke brug for Gud, men det har de gudløse. Og så fortalte han dem som sædvanlig en historie.

Der var engang en farisæer og en tolder, der gik op til templet for at bede. Farisæeren stod frem og takkede sin Gud, fordi han var blevet et godt menneske, der kun gjorde, hvad der var ret og sandt i Guds øjne, holdt alle Guds forskrifter og mere til. Og han takkede sin Gud fordi han ikke var endt som tolder eller det, der var værre. Tolderen derimod stod blot og så ned i jorden og bad om nåde. Men ser I, det behøvede han jo ikke, for det kan godt være *jeres* Gud ikke bryder sig om sådan nogen som han, men den sande Gud elsker ham og hans lige. Og det er præcis det, jeg er kommet for at fortælle alle de mennesker, som I kalder syndere. Hvis en af jer har hundrede får og mister bare ét af dem, efterlader han så ikke de 99 i ørkenen og går ud og leder efter det, han har mistet, indtil han finder det? Og når han har fundet det, lægger han det på skuldrene og bærer det hjem med glæde. Gør I ikke sådan? Eller er I ligeglade med sådan et enkelt får, der sikkert selv har været ude om det? Jeg kan godt sige jer, at der er større glæde i Guds rige over én synder, der omvender sig end over 99 retfærdige, der ikke har brug for omvendelse.

Jeg er den gode hyrde. Den gode hyrde vil gøre alt for fårene, fordi han elsker sine får. Han vil endog sætte livet ind på at frelse dem, om så skal være. Men sådan er I åbenbart ikke. I er som daglejere, der er ligeglade med fårene, bare de får deres løn, og hvis fårene kommer i fare, stikker de af og overlader hjorden til ulvene. Mine får kender mig. De kender mig på stemmen og de følger mig, for de ved, jeg elsker dem. Fårene følger ikke daglejeren med glæde, kun af nød. Jeg er den gode hyrde. Jeg er kommet for at give dem nyt liv - liv i overflod. I er bare daglejere, der kun tænker på jeres eget udkomme. Eller på, hvad der kan betale sig for samfundet. I har glemt, hvad et enkelt lille menneskebarn er værd. Hvad hjælper det, om man kan frelse hele verden, hvis det koster en lille piges liv? Svar mig på det, om I kan, hyklere! At Joshua selv skulle blive ofret af ypperstepræsterne og

rådet netop for at frelse folket, anede vi intet om dengang.

Og sådan var han, Alexander. Det var, som om han så stort på alle autoriteter og traditioner i vores samfund, og derfor blev han også snart udråbt til folkefjende. Der var jo alle disse regler og forskrifter, som alle i vores folk skulle indrette sig efter – bl.a. fastereglerne. Også Johannes Døber havde i sin tid lagt vægt på disse regler, og de, der havde fulgt Johannes, fastede altid på de rette tider. Men for Joshua var det ikke så vigtigt. Engang i fastetiden kommer der nogen og spørger ham, hvordan det kunne være, at han og hans ledsagere ikke fastede som alle andre, og så siger han til dem:

- Man kan ikke bare faste, fordi det står skrevet. Hvordan skulle man kunne faste, hvis man nu er inviteret til fest? Lige nu har jeg for eksempel lyst til at holde fest for alle de udstødte og fortabte mennesker omkring mig, som ikke har bestilt andet end at faste hele deres liv, så I kunne have gode tider, og så gør jeg det, men der skal nok komme tider, hvor både jeg og de har mest lyst til at faste – og så gør vi det. I må ikke glemme, at den sande faste ikke kommer udefra, men indefra. Ikke fra forordninger og regler og hellige principper, men fra dit eget hjerte. Og sådan er det med alle forordninger. De er til for at tjene mennesker – ikke for at herske over dem. Tag nu helligdagen, vores sabbat. Den er jo en Guds gave til hårdtarbejdende mennesker og såmænd også dyr, men ikke hvis den tager magten og bliver sig selv nok. Så bliver den pludselig det rene djævelskab. Jeg hørte engang om en mand, hvis dreng faldt i brønden og råbte om hjælp, og faderen hørte det nok, men det var jo sabbat, og brønden lå længere væk, end det var tilladt ham at gå på hviledagen, så drengen druknede. Og det var jo aldrig Guds mening med hviledagen. Og det står nu heller ikke i Skriften, at man bare skal holde forskrifterne uden at tænke sig om. Har I ikke læst om dengang kong David og hans mænd blev sultne og spiste af alterbrødene, selv om det kun var præsterne, der måtte spise af dem? Var det helligbrøde? Nej, det var da sund fornuft. Pas på, at I ikke gør det, som var ment som en gave til mennesker, til noget, der underkuer os og gør os til umennesker. Forleden, da det var sabbat, gik vi gennem en kornmark,

der var moden, og vi kunne ikke lade være med at spise af de dejlige fuldmodne aks, men det måtte vi måske heller ikke, når det nu var sabbat?

- Jamen du kan da ikke bare komme her og lave om på traditionen. Sådan har det jo været så langt tilbage vi kan mindes, og sådan har vore forfædre bestemt det for generationer siden.

- Ja, i så fald er det vel på tide, at der sker noget nyt, sagde Joshua. Det kan jo ikke nytte at holde sig til det gamle, fordi det er gammelt, hvis det nu er noget nyt, mennesker har brug for. Man kan jo heller ikke bare sy en ny lap på den gamle kjortel, for så river den bare kjortlen i stykker. Så hellere få sig en helt ny kjortel. Eller hælde den unge vin på gamle vinsække, for så ødelægger vinen sækkene og det hele bliver spildt, og det ville godt nok være synd. Nej, ny kjortel, hvis den gamle ikke dur, og ny vin på nye sække, siger jeg bare. Det er ny vin, jeg kommer med, så sørg for at have nye sække parat – de gamle dur ikke mere.

Meget apropos skete det kort tid efter, at Joshua igen helbredte på en sabbat. Det var igen i synagogen, hvor alle de troende var samlet til gudstjeneste. Der sad en mand med en visse hånd. Bagefter forstod vi jo nok, at han var blevet placeret der for at lokke Joshua i en fælde. Og Joshua gik da også i fælden, men han vidste nu nok, hvad han gjorde. Han siger straks til manden, at han skal rejse sig op, og så spørger han menigheden:

- Er sabbatten til for at gøre mennesker godt eller for at gøre dem ondt? Er den til for at skabe liv eller for at volde død? Men de tav alle som én. Joshua rystede på hovedet og bad manden række sin visne hånd frem, og dér midt i synagogen helbredte han manden, så hans hånd blev rask og frisk. Vi blev selvfølgelig ellevilde af glæde dels på mandens vegne, men også over endnu et tegn på, at Gud var med Joshua, men så opdagede vi, at alle de troende som på kommando rejste sig op og forlod synagogen endnu inden velsignelsen.

Samtidig med, at modstanden mod Joshua blev skærpet, voksede interessen for ham i den fattige befolkning. Et af de steder, Joshua holdt meget af at komme, var nede ved søen blandt fiskere og småbønder. Her kunne

man ånde frit, som han sagde. Og det var da også her ved søen, mennesker på det nærmeste flokkedes om Joshua. De kom efterhånden fra alle egne af landet - ikke blot fra Galilæa, men også fra Jerusalem og Judæa og helt fra Fønikien kom der mennesker for at høre ham, og han helbredte mange og befriede mange for deres dæmoner og onde ånder. Men altid sagde han, at det var Gud og dem selv, der helbredte - ikke ham.

En dag var der samlet så mange mennesker, at Joshua måtte stå i en båd et stykke fra land og prædike, for at folk ikke skulle mase sig ind på ham. Det var her, han bl.a. fortalte historien om den skødesløse bondemand, der gik ud og tilsåede sin mark. Og han såede og såede, men det var kun en del af det, der faldt på marken, så det kunne blive til noget. Noget faldt på vejen, hvor fuglene straks kom og spiste det. Noget faldt på klipperne, hvor det ikke rigtig kunne slå rod, så solen sved det af efter kort tid. Og noget faldt ude blandt ukrudtet og tidslerne, som voksede op og kvalte det spirende korn. Men den ufornuftige bondemand var ligeglad, for det, der faldt i den gode jord, det voksede til gengæld op og gav udbytte - tredive, tres, ja, hundrede gange! Helt af sig selv bærer jorden frugt uden at bonden gør det mindste dertil, *når først det er sået*. Sådan er det med korn, og sådan er det med alt. Tænk på det lille bitte sennepsfrø, der er så lille og næsten usynligt. Når det først kommer i jorden og ligesom dør og bliver begravet, så først spirer det ved hjælp af usynlige kræfter og vokser op til nærmest et helt træ, så himlens fugle kan bygge rede i dets skygge...

Jeg tror ikke, der var mange, der forstod disse fortællinger, som han strøede om sig med ved enhver given lejlighed, og Joshua sagde da også engang, at kun den, der har ører at høre med, kan høre hans ord. Det er kun de færreste givet, men I hører til de færreste, sagde han og så på os med et smil. Når jeg bruger billeder til at forklare Guds rige med, så er det selvfølgelig for at gøre det nemmere at forstå, men hvis de så tager billederne bogstaveligt, så er vi jo lige vidt. Det er mig, der er den bondemand, der bare sår og sår og prøver at få noget godt nyt til at bære frugt på denne hårde jord. Men det er

svært, for mennesker er tit så forstenede og forstokkede og så bange for det nye, at de hverken kan eller vil høre efter – måske med et øjeblikks begejstring, men så falder de fra, for der er jo så meget andet at bekymre sig om her i livet. Men I, mine kære venner, har fået Guds riges dyrebare hemmelighed betroet, og jeg er sikker på, at I nok skal føre det her videre og bære frugt. I skal være mine efterfølgere, og I skal skabe dette underlige trevne folk om til et frit og frygtløst folk. I skal være mine vidner ud over hele landet – ja, hele verden.

Hold af de mennesker, I kommer til, så vil de også holde af jer, for sådan som I bedømmer andre mennesker, skal I også selv blive bedømt. Kærligheden kan ikke holdes skjult – den skal være jeres lys for mennesker. I skal brænde for Guds rige som manden, der finder en stor skat i jorden, og han bliver så glad, at han uden at sige noget til nogen om skatten, sælger alt, hvad han ejer og har for at få råd til at købe jorden, så skatten kan blive hans. For han må og skal eje den. Og endelig har han penge nok, og så køber han jorden af den intetanende ejer, og så er skatten hans.

Eller som købmanden, der handlede med perler, og en dag finder han så sit livs perle. Og han sælger alt, hvad han ejer og har og konen med blot for at få råd til denne ene fantastiske perle. For han må og skal eje den. Sådan skal også I sætte alt ind på Guds rige, men I skal gøre det af glæde og begejstring – ikke bare fordi jeg siger det. I skal være jer selv – først og fremmest jer selv. Og Joshua sprudlede videre. Han var virkelig som en uudtømmelig kilde.

I skal være som manden, der var forvalter på et større gods, fortalte han. På et tidspunkt fik godsejeren nys om, at forvalteren lige så stille ødte hans ejendom bort. Så kaldte han ham til sig og foreholdt ham kendsgerningerne:

- Hvad er det, jeg hører om dig. Vil du straks aflægge regnskab for din forvaltning. Her kan du ikke længere blive. Godsforvalteren tænkte ved sig selv, at nu så hans fremtid ikke godt ud. Han orkede ikke at påtage sig fysisk arbejde, og han skammede sig ved ligefrem at tigge,

men hvad skulle han gøre? Så fik han en lys ide. Han kaldte godsejerens skyldnere til sig en for en og eftergav dem simpelt hen hovedparten af deres gæld, hvad enten det nu var olie eller korn eller hvad det var. Sådan. Og godsejeren roste den snedige godsforvalter, fordi han havde handlet klogt og sørget for, at han ville blive modtaget i de mange hjem, hvor han havde eftergivet dem gælden, når han nu blev fyret. Sådan skal I også være engagerede i livet, så I aldrig giver op, selv om alt ser sort ud. Brug jeres hjerter, men også jeres forstand. Vær milde som duer, men snedige som slanger, og brug politisk snilde, så I skaffer jer venner, om det så også er med uretfærdige midler.

Der var engang i en by en dommer, som hverken frygtede Gud eller brød sig om mennesker. I den samme by var der en enke, og hun kom uophørligt til dommeren og sagde:

- Skaf mig nu ret overfor min modpart! Længe hørte han ikke på hende, men hun blev ved, og til sidst gav han op.
- Selv om jeg ikke frygter Gud eller bryder mig syndeligt om mennesker og da slet ikke hende her, så vil jeg nu alligevel give hende ret, for hun plager livet af mig, og det ender vel med, at hun kommer og slår mig i ansigtet.
Se, sådan skal I være. Giv aldrig op. Bliv ved med at plage livet indtil det giver jer, hvad I beder om.

Vi forstod vist ikke så meget af det, Joshua hele tiden kaldte Guds rige, heller ikke selv om vi gang på gang fik syn for sagn. Vi var på vej hjem om aftenen i bådene, da det pludselig blæste op og blev et forfærdeligt uvejr. Vi tænkte i starten, at det jo var garvede fiskere, der styrede bådene, men da vi så, at selv de virkede usikre og nervøse, blev vi for alvor bange. Den eneste, der syntes at være ligeglad, var Joshua, der lå og sov nok så sødeligt henne i agterstavnen. Stormen blev til orkan, der truede med at kæntre bådene, og hvad ville der så ske med det nye budskab, der skulle forkyndes for alverden? Så kunne enhver da nok forstå, at Guds vilje var det i hvert fald ikke. Men først og fremmest var vi jo bange for vores liv. Til sidst tog Simon, der var den modigste af os, mod til sig og sled sig hen og vækkede Joshua med et brøl om, at nu går vi under alle mand, og du ligger bare

der og sover. Så rejste Joshua sig op og truede ad både vind og bølger, så de straks lagde sig, og det blev helt blikstille – som om vi alle var vågnet op fra en uhyggelig drøm, hvis det da ikke var for alt vandet indenbords og den knækkede mast. Og Joshua sagde:

- Hvorfor er I så bange hele tiden. Jeg er her jo. Hvad skal der til, for at I bare kan få en lille smule tro og tillid? Og nu kan I få lov til at ro i land, kan I!

Men hvor underligt det end lyder, så kunne end ikke denne ufattelige begivenhed skabe en varig hengivenhed i os. Det var en stadig kamp mellem tro og mistro – mellem hengivenhed og fjendskab – ja, mellem liv og død i hver enkelt af os. Mange forlod ham undervejs på trods af alle de underlige tegn vi så og hørte – eller måske på grund af dem - og selv vi, der blev tilbage, var fyldt med tvivl og indre kampe til det sidste. Hvem var han egentlig, denne Joshua? Hvem var dog han, som både onde ånder, dæmoner og nu også storm og hav adlyder? Ja, hvem? Og hvad var det egentlig, han ville?

Engang da Joshua kom hjem til Kapernaum, kom der nogle skatteopkrævere hen til Simon og spurgte, om Joshua ikke betalte skat til templet i Jerusalem? Det mente Simon nok, han gjorde, men da Joshua hørte det, spurgte han Simon:

- Hvem er det nu lige konger og kejsere kræver skat af? Er det deres egne sønner eller er det de fremmede? Simon svarede, at det var normalt de fremmede.

- Jamen, så slipper sønnerne jo fri, svarede Joshua og så på Simon med et smil. Nå, men du kan jo gerne give dem deres skat, så de ikke bliver forargede på os af den grund. Gå ned til søen og fang en fisk. I munden på den vil du finde en mønt, der lige dækker tempelskatten fra os to. Og sådan skete det.

En aften var der igen samlet så mange mennesker omkring hans hus, så de ikke engang kunne få lov til at holde måltid. Det var ellers så vigtigt for Joshua det daglige fællesmåltid, som skulle være et åbent og frit måltid, hvor alle kunne være med. Ingen gik forgæves til Joshuas bord, og mange havde taget med hjemmefra, hvad de nu havde. Men nu var der simpelt hen ikke plads. Til

gengæld var der kommet nogle lærde folk til Kapernaum fra Jerusalem, og de begyndte at sprede rygter om, at Joshua var sindsforvirret og besat af den onde selv, og at det var djævelen, der hjalp ham med at helbrede folk – ikke Gud. Så kaldte Joshua dem til sig og spurgte dem, hvordan man kan uddrive onde ånder ved hjælp af den onde selv.

- Er den Onde da kommet i splid med sig selv, siden han nu er begyndt at uddrive sig selv? Det lyder jo godt, for hvis et hus eller et land kommer i splid med sig selv, kan det aldrig bestå, og hvis det nu er Satan selv, der er kommet i splid med sig selv, så er hans dage talte, og det er ude med ham. Kære venner, hvis I vil mit budskab til livs, må I først gøre mig tavs. Ingen kan udplyndre den stærkes hus, hvis ikke han først har uskadeliggjort den stærke. Jeg er døbt af Johannes og indviet til mit kald af Guds hellige ånd og står hverken i ledtog med Beelzebul eller Satan selv, så når I spotter og håner mig og kalder mig for Satans medhjælper, så er det Guds hellige ånd, I bespottet, og det skal aldrig i evighed tilgives. Alt andet, men ikke dét! Den dødsstraf I har tiltænkt mig, falder tilbage på jer selv, I hyklere!

Tonen skærpedes, og det måtte jo gå, som det gik. Selv Joshuas nærmeste familie, hans mor og hans søskende, lyttede mere til disse skriftkloge fra Jerusalem end til Joshua selv, og en aften, hvor vi igen sad og spiste sammen med alle disse arme eksistenser, kom de og ville have ham hjem. Han bragte jo skam over familien med sin tåbelige snak, og han endte med at få myndighederne på nakken for alvor, hvis han fremturede på den måde. Men Joshua afviste dem og ville ikke engang have dem indenfor.

- Min mor og mine søskende? sagde han og så rundt på os alle sammen. Nej, det kan det ikke være, for I er jo min sande familie – min far og min mor og mine søskende – I, der tror på mig og holder ud med mig til enden og forkynder Guds nye glædelige budskab. Det andet er bare tomme titler. Lad dem skøtte sig selv, hvis de kan. Det har været en tung meddelelse at få for hans mor, at han ikke længere regnede hende og familien, som jo ellers betød alt for jøderne. Familien og folket. Men det var ikke det væsentlige for Joshua. Men jeg tænkte også på,

hvor ensom, Joshua må have følt sig, alene med et budskab, som ingen forstod.

Der var ingen tvivl om, at Joshua ville forandre vores måde at tænke på. Og han brugte alle de midler, han kunne. Engang tog han os med op i bjergene, og der holdt han en lang tale til os, hvor han prøvede at omvende os fra den almindelige vanetænkning til det forrygende nye, han kom med.

- I skal være retfærdige, sagde han, men ikke som farisæerne og de lærde, der blot følger lovens bogstav. Jeres retfærdighed skal være båret af jeres kærlighed og barmhjertighed, af jeres hjerte. Hør her:

I har hørt, der er sagt til de gamle: Du må ikke slå ihjel, og den der slår ihjel, bliver straffet. Men *jeg* siger jer, at den der bare bliver vred på sin bror, er skyldig for domstolen, og den, der håner eller foragter sin bror, ryger lige lukt i Helvede. Du skal altid respektere dine medmennesker, og er der noget imellem jer, skal du se at få det ud af verden. Det er vigtigere end alt andet. Hvad hjælper det at stå i templet med en nok så fin offergave, hvis du har problemer med dine nærmeste? Se at få det ud af verden, så kan du altid bringe dine offergaver til Gud bagefter, for Gud løser ikke dine problemer for dig – det kan kun du. Kiv og ufred binder mennesker – fred og forsoning gør fri.

I har hørt, der er sagt til de gamle: Du må ikke bedrive hor. Men *jeg* siger jer, at den der i sit stille sind begærer en anden kvinde, har allerede bedrevet hor med hende, og hvem har ikke det? Så heller ikke her kan man leve efter lovens bogstav. Det holder ingen steder i virkeligheden.

I har også hørt, der er sagt til de gamle: Du må ikke sværge falsk, men hvad du sværger, skal du holde.

Men *jeg* siger jer, at I overhovedet ikke skal sværge, hverken ved det ene eller det andet, for jeres tale skal altid være enkel og sand. Lyt til jeres hjertes enkle tale, så behøver I ingen forsikringer af nogen art.

I har hørt, der er sagt: Øje for øje – tand for tand. Hverken mere eller mindre. Men *jeg* siger jer: Sæt jer ikke imod det onde. Slår nogen dig på din ene kind, så vend også den anden til. Og hvis nogen vil kræve din kjortel af dig, så giv ham også kappen. Og hvis nogen tvinger dig til at gå fem kilometer med ham, så gå til! Giv enhver som beder dig om noget, og lån beredvilligt ud til dem, der vil låne af dig uden sikkerhed for, om du får lånet tilbage.

I har hørt, der er sagt: Du skal elske din næste og hade dine fjender. Men *jeg* siger jer: Elsk jeres fjender og bed for dem, der forfølger jer. Det er Guds vilje, for han lader jo sin sol stå op over både gode og onde og lader det regne på retfærdige såvel som uretfærdige. Hvis I bare elsker dem, der elsker jer, hvad særligt er der ved det? Det gør alle mennesker jo, selv tolderne her. Og hvis I kun respekterer jeres egne, hvad så? Det gør alle og enhver jo. Glem aldrig hvem I er. Vær fuldkomne, som jeres far i Himlen er fuldkommen. Vær barmhjertige, som jeres himmelske far er barmhjertig.

Så vær, hvad I er uden begrænsning af nogen art! I skal i det hele taget gøre, hvad I gør, af hjertet og ikke bare for et syns skyld, for at vise jer som visse andre. Så når du giver til de fattige, så gør det som en selvfølge uden at tænke over det, og ikke som de hyklere, der kun gør det for at vise deres gode sindelag. De har allerede fået deres løn. Giv i det skjulte, for Gud ser, hvad ingen andre ser. Ligesådan når I beder. I skal ikke vise jer frem, som hyklerne, der beder længe for et syns skyld i synagogen og på gader og stræder. De har allerede fået deres løn. Men hvis du beder, så gå ind til dig selv og luk døren og bed til din far, som er i det skjulte, og som hører, hvad ingen andre hører. Bed ikke lange bønner som hyklerne, der tror, at jo mere og jo højere og længere, man beder, desto større chancer for at blive hørt. Dem skal i ikke efterligne, for jeres far ved jo godt, hvad det er, I trænger til, også før I overhovedet åbner mund og hjerte. Gud er ikke tunghør. Men I kan jo bede sådan her:

Kære far i Himlen. Lad dit rige bryde frem overalt, så din himmelske retfærdighed også hersker her på jorden, så-

dan som det altid var din mening. Giv os dagligt brød og lær os at bære over med hinanden. Sådan.

For hvis jeres far i himlen skal bære over med jer, så må I først bære over med hinanden. Hvis ikke I kan det, kan jeres far i himlen heller ikke tilgive jer.

Hvis I faster, så gå ikke rundt og se sørgmodige ud, sådan som hyklerne, der bare faster for et syns skyld. De har allerede fået deres løn. Men I skal vaske jer og se pæne ud, så ingen kan se, at I faster, for at jeres far, som er i det skjulte og ser, hvad andre ikke ser, skal lønne jer.

I skal i det hele taget ikke samle jer anseelse og skatte på jorden. De bliver bare ædt op af tidens tand eller stjålet. De er intet værd i forhold til den skat, I skal samle jer i Himlen. Husk, at der hvor din skat er, der vil også dit hjerte være. Dit øje afslører dig, for øjet er hjertets glans, så hvis øjets glans er klar, kan man se hjertets lys, men hvis glansen er borte, så skyldes det, at hjertets lys er gået ud, og mørket ruger over dig. Ingen kan tjene både lyset og mørket. Han vil jo enten hade den ene og elske den anden eller holde sig til den ene og foragte den anden. I kan ikke tjene både Guds rige og denne verden. Der var engang en rig mand, hvis marker havde båret godt. Og han tænkte ved sig selv, at det jo var både godt og skidt, for han havde ikke plads til alt sit korn. Men så fik han den ide at rive de gamle lader ned og bygge nogle større, så han kunne samle alt sit korn og alt sit gods. Som sagt så gjort, og den rige mand sagde til sig selv: Nu har du rigdom nok til mange år. Nu kan du slå dig til ro og spise og drikke og være glad! Men Gud sagde til ham: Din tåbe! Nu i nat skal du dø. Hvad glæde har du så af alt det, du har samlet dig? Du kan jo ikke tage det med dig herfra, kan du?

Derfor skal I holde op med at bekymre jer for livet her i verden, hvad I skal spise eller drikke, eller hvad I nu skal tage på. Der er sørget for det alt sammen. Hvad betyder maden i forhold til livet eller klæder i forhold til kroppen selv? Læg mærke til himlens fugle. De hverken sår eller høster eller samler til huse, og dog giver Gud

dem deres føde i rette tid. Og I er mere værd for Gud end de. Eller tror I måske, at bekymringer forlænger livet. Tværtimod. Og hvorfor bekymrer I jer for tøj på kroppen? Læg mærke til markens liljer. Se, hvor de trives og vokser uden at hverken sy eller spinde, og end ikke kong Salomon i al sin pragt var klædt som en af dem. Når Gud i den grad tager sig af markens liljer, som allerede i morgen er visne, hvor meget mere så ikke jer. Eller har I slet ingen tiltro til Gud? Så vær ikke bekymrede for mad og klæder, sådan som alle andre er, for jeres far i himlen ved godt, hvad I trænger til. Søg først og fremmest Guds rige, så får I alt det andet i tilgift ganske gratis. Vær ikke bekymrede for fremtiden. Tag én dag ad gangen. Som om hver dag ikke havde nok i sig selv.

Når I dømmes hinanden, så tænk på, at den dom, I idømmer folk, skal I selv dømmes med. Vær ikke så emsig med at fjerne splinten i din brors øje uden at lægge mærke til bjælken i dit eget øje. Nej, tag først bjælken ud af dit eget øje, så kan du bedre se, når du skal fjerne splinten i din brors.

I har fået Guds riges hemmelighed betroet, men giv ikke det hellige til hvem som helst. Kast ikke jeres perler for svinene. De vil bare træde dem ned, og så vil de vende sig mod jer bagefter.

Vær ydmyge! Bed, så skal der gives jer, søg, og I skal finde. Bank på, og der skal lukkes op for jer. Sådan er det blandt mennesker. Der er jo ingen, der ikke vil give sine børn, hvad de beder om eller skade dem med vilje. Hvem ville give sin søn en slange, når han bad om en fisk eller en sten, når han bad om et brød? Hvor meget mere vil da ikke jeres far i himlen give gode gaver til dem, der beder ham?

Når alt kommer til alt, så skal I gøre det samme mod mennesker, som I ønsker, at de skal gøre mod jer. Det er den ældgamle sandhed. Men det er ikke nemt. Gå ind ad den snævre port, for de fleste går ind ad den brede port og følger den brede vej, men den fører kun til fald og tomhed. Den snævre port og den trange vej er for de få, men det er den vej, der fører til livet. Så tænk jer om! Og vogt jer for de falske profeter, som kommer med søde ord og lover guld og grønne skove, men i virkeligheden er

ude på at æde jer op, som ulve i fåreklæder. I kan kende dem på deres frugter. Man kan jo ikke plukke druer af tjørn eller figener af tidsler. Gode træer bærer gode frugter – dårlige træer dårlige frugter. Anderledes kan det ikke være. Det er frugten, der afgør, om træet skal hugges om og kastes på bålet. Det er ikke *hvem* de er, men *hvad* de gør, der er det afgørende. Alle og enhver kan jo kalde mig for Herre og tilbede mig, men kun den, der handler efter min fars vilje, kommer ind i Guds rige. Det er ikke nok at gøre fagterne. Hvis ikke hjertet er med, er det hele ingenting værd, heller ikke selv om det ser nok så fromt og helligt ud.

Hvis I lytter efter, hvad jeg siger og lever efter det, så ligner I den kloge mand, der byggede sit hus på klippen. Og regnen kom og det stormede og suste imod huset, men det faldt ikke, for grunden var lagt på klippen. Men hvis I bare lytter efter, men ikke også handler efter det, jeg siger, så ligner I den tåbelige mand, der byggede sit hus på sand. Og regnen kom og det stormede og suste imod huset, og det faldt, og dets fald var stort.

Det var sådan Joshua talte til os, Alexander, og det var så forskelligt fra det, vi ellers var vant til at høre i synagogen. Det lød så ægte og sandt og fortroligt og samtidig så myndigt. Vi var aldrig i tvivl om, at det kom lige fra hjertet.

Men ikke alle. Thomas, som nok var en af de klogeste blandt os, blev siddende efter at Joshua var gået. Jeg gik hen til ham og spurgte, om der var noget i vejen. Han så på mig og rystede på hovedet.

- Det er jo æreløst, Maria. Hvis det er ærefuldt at holde loven og elske sine landsmænd og sit land, så er det ærekrænkende, det Joshua prædiker. Skal vi bare finde os i alting? Skal vi bare lade stå til og lade andre gøre med os, hvad der passer dem? Og er de fremmede ligeså gode som os? Jeg forstår det ikke, Maria. Vende den anden kind til. Det kan vi da ikke. *Jeg* kan ikke. Vi er da nødt til at forsvare vores ære som mennesker. Men det er som om, Joshua vil have os til at bøje os for alt og alle. Som om han stiller alle lige. Hvorfor? Hvad godt er der i det? Forstår *du* det?

Judas, der var forhenværende frihedskæmper, kom hen og blandede sig i samtalen.

- Jeg forstår det heller ikke, Thomas. Jeg forstår ikke, hvad der er sket med Joshua. Engang kæmpede vi side om side mod romerne. Vi kæmpede for vores land og vores ære og for vores familier. Og vi mente, Gud var med os i vores retfærdige kamp. Men nu lyder det, som om intet af det, vi kæmpede til døden for dengang, betyder noget som helst. Sæt jer ikke op imod det onde, siger han nu, gør godt mod jeres fjender. Det giver ingen mening. Vi er nødt til at snakke om det her. Flere af de andre kom til og var lige så usikre på Joshua som Thomas og Judas.

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle svare, men jeg prøvede vist at sige noget om, at det så ud, som om Joshua ville bytte om på alting her i livet, så alt, hvad der blev regnet for noget stort og ærefuldt blev gjort småligt og ligegyldigt, mens det, der blev regnet for æreløst og ligegyldigt, blev ophøjet til guddommelighed. Og kun den, der havde gjort sig umulig i samfundet på den ene eller anden måde – kun den, der så at sige havde forspildt sit liv og sin ære, kunne begribe det glædelige i sådan et omvendt budskab. For alle andre måtte det forekomme ikke blot meningsløst, men netop ærekrænkende, hvad Joshua da også mange gange blev belært om af de såkaldt retfærdige. Men der var uro og usikkerhed i vores lille flok, så selv blandt de nærmeste skabte Joshuas budskab splid.

Som allerede nævnt tog vi ofte rundt i omegnen både i og udenfor Galilæa, og engang var vi sejlet helt over til den modsatte bred af søen, hvor gerasenerne levede. Derovre skete der noget ganske underligt. Straks vi gik i land, kom der en nøgen mand løbende hen til Joshua og kastede sig ned for hans fødder. Snart kom der andre til, og det viste sig at denne mand var både sindssyg og dødsensfarlig. Tidligere havde man prøvet at binde ham med fodjern og lænker, men intet kunne holde ham fast, og nu levede han her ude i gravhulerne og på bjerget og skreg og råbte og teede sig som en vanvittig og hamrede sig selv til blods med sten. Nu kom han så løbende ned til Joshua og råbte: Lad os være, Joshua, Guds søn! Du må ikke gøre os noget ondt. Lad os være! Joshua så på den vanvittige og spurgte om hans navn. Legion, svarede

manden, vi hedder Legion, for vi er mange. Men du må ikke gøre os noget ondt. Hvis du absolut skal jage os ud af manden, kan du så ikke jage os hen i den flok svin, der går derhenne? Der gik en enorm svineflokk på et par tusinde svin på græs på bjerget, og da Joshua gav de urene ånder lov, fór de ud af manden og over i svinene. Men svinene blev som gale og styrtede sig alle som en ud over bjergskrænten ned i søen, hvor de alle druknede. Og svinehyrderne flygtede rædselsslagne og fortalte vidt og bredt, hvad de havde oplevet. Og snart efter kom folk strømmende ned til søen for at se, hvad der var sket. Og da de hørte det og så den vanvittige, besatte mand sidde fuldt påklædt og ved sine fulde fem, blev de bange, og bad Joshua om at forlade deres område.

Da vi gik om bord i bådene, kom den besatte og bad om at måtte komme med. Det ville Joshua nu ikke have, men for en gangs skyld bad han ham til gengæld om at gå hjem til sine egne og fortælle, hvad der var sket med ham, og hvor store ting, Gud havde gjort mod ham. Men han gik rundt i byerne der på egnen og fortalte vidt og bredt, at det var Joshua, der havde befriet ham for alle de onde ånder, der havde besat ham, og hvordan de havde været rystende bange for Joshua. Og folk undrede sig såre over mandens fortælling.

Det var på det tidspunkt, jeg begyndte at få en fornemmelse af, at intet af det, Joshua gjorde, var tilfældigt. At alle disse mærkelige og betagende begivenheder var tegn eller billeder på den tillid og den frihed, Joshua så gerne ville videregive til os. At det var nøje tilrettelagte forestillinger, vi var tilskuere til – lignelser, som dem, han fortalte så mange af. Jeg kunne ikke lade være med at tænke på de onde ånders navn, Legion. Var det romerne og ikke bare dæmonerne, Joshua drev ud af landet, så det ikke længere var besat men frit? Og alle hans helbredelser. Var det forestillinger, der skulle få os til at begribe hans budskab? Blinde ser, lamme går, døve hører og stumme taler, som allerede profeten Esajas havde forudsagt. Selv spedalske bliver rene og frie. Og snart skulle også døde blive levende. Var hele hans liv en nøgle til forståelsen af det Guds rige, han prædikede om, så han ligesom var døren – den åbne dør mellem de to riger – det jordiske og det himmelske åndelige rige. En åben

dør, vi kunne gå ind og ud af og dermed føje en helt ny dimension til vores tilværelse – hvis vi turde. Det kørte rundt for mig, mens vi sad i båden på vej tilbage. Var det virkelig det, Joshua var i gang med? At åbne døren til et land, der havde været lukket og slukket og glemt, men som var inden i hver enkelt af os og midt iblandt os?

Da vi kom hjem igen, kom synagogeforstanderen, Jairus, der havde irttesat Joshua for at helbrede på en sabbat, og han falder ned for fødderne af Joshua og beder ham indtrængende om at komme hjem til hans hus, for hans lille datter er døende, og han ved ikke, hvad han skal gøre, men kom bare og læg hænderne på hende, så hun bliver rask, Joshua. Jeg ved jo, du kan. Der havde allerede samlet sig en stor skare omkring Joshua, og de fulgte alle sammen med hen til Jairus' hus. Alle vidste, at Joshua havde en særlig kraft i sig og at Gud var med ham, og derfor var der mange, der bare gerne ville røre ved ham, for så mente de, at de kunne blive helbredt for enhver urenhed og sygdom. Således også en kvinde, der havde lidt af voldsomme blødninger i tolv år, og ingen havde kunnet kurere hende, og de læger, hun havde op-søgt, havde blot gjort det værre, og nu havde hun ikke flere penge tilbage. Hun havde godt hørt om Joshua, men hun var bange for at nærme sig ham, for hun var jo ifølge traditionen en uren, som ikke måtte komme i nærheden af andre mennesker. Til sidst tog hun dog mod til sig og kom også frem og rørte ved hans kappe. Og straks mærkede hun, at hendes blødning standsede, fortalte hun senere. Men til hendes bestyrtelse mærkede Joshua det også, og han standsede og vendte sig om og spurgte, hvem det var, der havde rørt ved ham. Vi forstod det ikke, for der var jo så mange, der masede og puffede omkring Joshua, men han blev stående og ventede, og så kom kvinden da endelig frem rystende over hele kroppen og faldt ned for ham og fortalte grædende sin historie. Men Joshua tog hende ved hånden og rejste hende op og sagde smilende til hende:

- Det var ikke mig, men dig selv, der helbredte dig, fordi du ikke ville give op efter alle disse år. Det kalder jeg tro. Gå nu bare hjem med fred.

Han skulle lige til at fortsætte, da der kommer nogen løbende og fortæller Jairus, at det alligevel er for

sent. Hans lille pige var lige død, så der var ingen grund til at ulejlige mesteren, som de sagde. Jairus brød fuldstændig sammen, men Joshua tager om ham og siger: Frygt ikke, Jairus! Tro blot! Og han siger til skaren, at de skal blive der, og kun Simon og Jakob og Johannes og jeg fik lov til at følge med til Jairus' hus. Allerede på afstand kunne vi høre de mange grædekoner, der som sædvanlig var gået i gang med deres klagen og jamren. Da vi så kommer ind i huset, spørger han grædekonerne, hvorfor de larmer sådan. Den lille pige er jo ikke død, hun sover kun. Men de stirrede bare på ham og en af dem lo foragteligt. Som om de ikke kunne kende forskel på en levende og en død. Hvad regnede han dem for? Så smed han dem ud. Det var første gang, jeg så Joshua rigtig vred. Og han tog barnets far og mor med sig ind til pigens dødsleje, og vi andre fulgte med. Og han går hen til barnet, der ganske rigtigt lå bleg og livløs på sengen. Og han tager hendes hånd og hvisker til hende:

- *Talita kum!* Det betyder: Lille pige, rejs dig op! Og straks rejste pigen sig op og begyndte at gå omkring. Hun var tolv år gammel. Joshua så på hende og sagde til forældrene, at hun nok var sulten efter al den sygdom. Jairus ville sige noget til Joshua, men han vinkede ham af med et smil. Og nu måtte vi for alt i verden ikke fortælle nogen, hvad der var sket. Dels var det ikke morsomt for sådan en lille pige at få at vide, at hun havde været død, men det ville jo også blive endnu sværere for Joshua at gå omkring blandt mennesker uden at blive tilbedt som frelser og hyldet som konge og Guds søn. Og det var han ikke det mindste interesseret i.

- Hun sover kun, havde han sagt til de uforstandige grædekoner. Hun sover kun. Og det var jo det, hun gjorde, for i Guds rige er der ingen død, så gennem Joshua gik den lille pige lige ind i Guds rige, hvor døden kun er et blund. Imod al bitter erfaring, men sådan er Guds riges hemmelighed. Langsomt – langsomt begyndte jeg at fatte en lille bitte smule af den åndelige revolution, Joshua så forgæves søgte at gøre os begribelig og få os til at tage del i. Han ville åbne os for livet – det virkelige og sande liv, hvor de to riger bliver til ét. Og tænk, at det var os ganske almindelige fattige stakler, der ellers ikke brugte megen tid på åndelige sysler – at det var os og ikke højlærde vismænd og asketiske åndspersoner, han

kunne bruge. Hvad tænkte han dog på? Det måtte jo gå galt. Det kunne aldrig gå!

Det fik vi alle sammen endnu en forsmag på i Nazareth, hans fødeby. Som sædvanlig gik vi til gudstjeneste på sabbatten, og Joshua læste og prædikede, som han plejede. Men i Nazareth kunne de ikke blive særligt begejstrede over hans ord. De kendte ham jo fra dengang, han var ganske almindelig fattig tømrer i byen, og de kendte hans mor, Maria og alle hans søskende, og derfor var de nok mere tilbøjelige til at anse ham for sindsforvirret end genial. Storhedsvanvid, sagde de og nikkede indforstået. Og så var de vel også dybt forargede over den måde, han behandlede familien på og svigtede sine egne for at kunne gå rundt og prædike som en anden rabbiner. Han var jo ulærd ligesom alle de mærkelige eksistenser, han omgikkes, så hvordan i alverden skulle man kunne have tillid til hans lære, når man ikke vidste, hvor den egentlig kom fra. Joshua trak på skuldrene og sagde, at en profet er i sandhed aldrig velset hos sine nærmeste. Men jeg tror nu nok, han var bedrøvet over deres afvisning. Vi forlod hurtigt Nazareth igen og vandrede omkring til landsbyerne i omegnen. Mens vi var på vej ud af byen, sagde Joshua til os: Ræve har huler, og himlens fugle har reder, men jeg har ikke et sted at hvile mit hoved.

Det var her på denne vandring, han begyndte at organisere os med henblik på at sende os ud med budskabet. To og to skulle vi gå ud i landet og forkynde Joshuas glædelige budskab til alle mennesker og helbrede, hvor vi kunne. Vi skulle ikke tage noget med andet end stav og sandaler, men håbe på folks gæstfrihed, når de hørte, hvem vi var. Vi skulle være forberedt på at blive modtaget, men også på at blive afvist.

Og to og to gik vi ud i omegnen og forkyndte det nye budskab – forkyndte at undertrykkelsens tid var forbi og en ny tid var ved at bryde frem med frihed og glæde for alle arme og elendige mennesker. Der var mange rundt omkring på gårdene, der var skeptiske overfor den slags vandreprædikanter, men der var også mange, der tog imod os og gav os mad og husly, og vi gjorde, hvad vi kunne for at helbrede deres syge og befri de besatte. Vi

brugte gerne at salve de syge med olie, som om de var konger, og så citerede vi Joshua: Det er ikke din skyld! Og det hjalp og befriede mange for deres frygt.

Det var på denne tur rundt i landet, vi hørte om Johannes Døber, hvordan han var blevet halshugget af kong Herodes. Det var øjensynligt ikke sket med kongens gode vilje, for han var i virkeligheden bange for Johannes, og da han hørte om Joshua, troede han, at det var Johannes, der var stået op af graven for at hævne sig. Der var nemlig stor tvivl i befolkningen om, hvem Joshua egentlig var, om han var en profet eller hvad. Men det viste sig, at den egentlige grund til, at Johannes var kommet i fængsel, var fordi han havde sagt til kongen, at hans nye ægteskab med hans bror, kong Filips hustru var ulovligt. Det brød kongen sig ikke om at høre og da slet ikke hans nye hustru, dronning Herodias, som mente, at Johannes burde slås ihjel for majestætsfornærmelse. Men kongen ville alligevel ikke efterkomme sin dronnings ønske, for dels var Johannes jo en hellig mand, som Gud var med, og som havde mange tilhængere, og dels kunne han godt lide at lytte til Johannes i smug, så ofte sneg han sig ned i fængslet om natten for at tale med Johannes.

Det var Nathanael, der fortalte mig, hvordan det hele begyndte med Johannes og hans hellige oprør mod de herskende religiøse og politiske kredse. Han stod frem derude øst for Jordan og kaldte til omvendelse og renselsesdåb i den hellige flod, og folk strømmede derud for at lade sig omvende og døbe til syndernes forladelse. Så mange at også de ledende kredse selv måtte derud for at se, hvad der foregik. Men de fik en varm modtagelse af Johannes:

- Hvem har bildt jer ind, at I kan flygte fra den kommende vrede, råbte han til dem. Djævleyngel! Tror I virkelig, det nytter noget at hævde at I er jøder, hvis ikke I bærer frugt som Guds folk? Gud ser ikke på, *hvem* I er, men på *hvad* I gør! Øksen ligger allerede klar ved træerne, og de, der ikke bærer frugt vil snart blive hugget om og kastet på ilden.

Johannes talte om renselse og lutring – om at fremstå rene for Gud, så man var rede til at møde ham. For Jo-

hannes mente, at tiden var nær, hvor Gud igen ville komme sit folk til hjælp, sådan som han havde gjort det så mange gange i henfarne tider. Derfor gjaldt det nu om at være rede til den store kamp: Snart kommer han, der er stærkere end jeg, og hvis sandalrem jeg ikke er værdig til at bøje mig ned og løse. Gør jer rede! Omvend jer fra jeres hidtidige ligegyldige slaveliv. Jeg døber jer med vand, men *han* skal døbe jer med hellig ånd og ild og gøre jer levende.

Nu flokkedes alle mennesker altså om Johannes, der talte som et ekko fra de gamle profeter i folkets historie – dengang Gud ifølge de hellige skrifter greb ind. Lige indtil den dag, der skete noget højst besynderligt derude ved den hellige Jordanflod. Sådan kaldte de den, for det var her, folket så at sige blev døbt dengang for mange år siden, da Gud gav det landet tilbage efter de mange mange år i trældom og udlændighed. Den store hærfører, Joshua førte folket tørskoet lige igennem Jordanfloden, så de kunne tage det forjættede land i besiddelse, og de største profeter havde angiveligt selv vandret tørskoet igennem Jordan som tegn på, at Gud var med dem. Så Jordan var noget ganske særligt, og det var netop her det skete, den dag Gud selv udvalgte en ny profet og tilsyneladende forkastede Johannes Døber.

Han dukkede op ud af det blå, men Johannes' disciple kunne straks se, at Johannes kendte ham. Joshua gik lige hen og bøjede sig for Johannes som for en gammel kær ven og lærer. Men Johannes holdt ham fast og så længe på ham.

- Er det nu? spurgte han så med bævende stemme.
- Snart, svarede Joshua med et smil og nikkede. Men nu vil jeg gerne døbes. Johannes rystede på hovedet.
- Ikke tale om. Jeg burde døbes af dig. Og Johannes begyndte at knæle, men Joshua holdt ham oppe.
- Lad det nu ske, Johannes, jeg er jo den, jeg er. Johannes rystede på hovedet, men ud i floden kom de og Johannes døpte ham. Og så skete det. Netop som Joshua steg op af vandet, lød der et vældigt brag som en torden og Himlen åbnedes, og ikke blot Jordan, men selve Urhavet mellem jord og himmel skiltes ad og en due dalede ned over Joshua som et tegn fra gamle dage, dengang duen vendte tilbage til Noah i arken med håb om frelse

fra vandmasserne. Og dér blev denne fattige tømrer, Joshua fra Nazareth i Galilæa, Marias søn, så kronet til jødekonge – ikke som de gamle konger af præster og vismænd, men af Gud selv, for de hørte helt tydeligt en stemme ovenfra, der råbte de gamle ord fra kroningerne: *Du er min søn. Det er dig, jeg elsker!*

Det var virkelig, som om Gud nu igen viste sig for sit folk efter alle disse mange og trange års tavshed, fortalte Nathanael. Som om de gamle profetier og de gamle sagn blev levende igen. Men samtidig kunne de ikke tro det. Hvorfor denne Joshua og ikke Johannes, som alle så op til som den ny Elias – den ny Messias? Det var, som om Gud selv forkastede Johannes for øjnene af alle. Og Johannes vidste det.

- Han bør vokse, jeg blive mindre, sagde Johannes, lidet anende, at han skulle få ret – bogstaveligt talt. De så på ham, men Johannes samlede blot sine få ejendele samme og gik frimodigt sin vej.

- Han bør vokse – jeg blive mindre. Nu sker det snart. Nu sker det snart.

Nathanael fortalte, hvordan menneskemængden langsomt spredtes og gik hjemad i små ivrigt snakkende flokke, som folk jo gør, og det var da noget af et tordenbrag, og sikke et vejr, og hvorfor gik han mon? De valgte ikke at forstå det, de lige havde set, for folk i almindelighed kan ikke så godt tåle det umådelige. Det gør dem utrygge og bange, og så vælger de det sikre. Nu og da slog en nervøs latter op, mens man vendte tilbage til den givne tryghed. Kun en lille kreds blev tilbage, vel nok fordi de ikke kunne løsrive sig og bare lade som ingenting, og de samlede sig så omkring denne Joshua med al mulig frygt og bæven og fryd og forventning over det, de lige havde oplevet, men samtidig med en sær mistro. Var han virkelig den, de ventede på – ham, der skulle føre folket i frihed - eller skulle de vente en anden? Eller måske bare opgive det hele? Da de kom hen til Joshua, så han på Nathanael og sagde:

- Nej, se. Der er sandelig en israelit uden svig. Nathanael så på Joshua og spurgte, hvor han kendte ham fra, og Joshua svarede, at han kendte Nathanael som et søgende menneske, der tørstede efter Guds retfærdighed. Na-

thanael, der med ét følte sig fuldstændig gennemskuet, bøjede sig for Joshua og sagde:

- Rabbi, du er Guds søn – du er Israels konge! Og Joshua svarede ham:

- Nå, nå. Skal der ikke mere til, før du tror? I skal få større ting at se end det. Nu har I set himlen åben første gang, men jeg kan love jer, at det ikke bliver den sidste. Men hvis I vil følge mig, så mød mig i Galilæa. Og så gik han.

Senere fortalte Joshua, at han ligesom Johannes var gået ud i ørkenen for at være alene med sin Gud, for selv var han også i vildrede med, hvad det egentlig var, han var udvalgt til. Skulle han bare følge i Johannes' og de andre befrieres fodspor og samle folket til oprør mod overmagten – bevæbnet eller ubevæbnet - eller var der noget andet. Hvad var det, Gud ville med ham? Det var jo fristende at tage magten og sætte hårdt mod hårdt og ligesom slippe hadet løs. Vores historie var fuld af umulige sejre over overmagten, dengang Gud selv gik forrest i kampen. Men der var også mange ydmygende nederlag.

Lidt efter lidt gik det dog op for ham, at der var en anden vej til frihed, og at det var den vej, han skulle gå. En anderledes vanskelig vej, der krævede langt mere af mennesker end krigens vej. Det gik op for ham, at han var udvalgt af Gud til at føre sit folk i frihed – ganske som Moses og Joshua og Elias og Judas og Johannes og alle de andre store i vores folks historie, men på en helt ny måde – en måde, som de færreste ville kunne forstå end-sige da anerkende. En indre frihed, hvor fjenden ikke var de andre, men dig selv. Han skulle forkynde fredens, tilgivelsens og kærlighedens vej til et folk, der kun tænkte på hævn og oprør i en verden, hvis kendemærke var vold. Han skulle forkynde afmagtens evangelium for de afmægtige og elendige. Han skulle forkynde barmhjerlighed mod alle mennesker, ja, selv mod folkets fjender – mod dem, der undertrykte og udnyttede og misbrugte. Han skulle forkynde respekt mod ethvert menneske.

- Hvordan skal det kunne lade sig gøre, spurgte han Gud ganske som Moses i sin tid. Hvordan skal jeg ene mand kunne omvende et helt folk fra voldens og hævnens allerede slagte vej? Men Gud havde ikke sagt andet, end at

han nok skulle være med ham, så han behøvede ikke være bange.

Men tilbage til Johannes. Du må undskylde, Alexander, at jeg springer sådan i det, men jeg kan ikke lade være med at lade munden løbe, når jeg først er kommet i gang. Du kender mig jo.

En aften gik det helt galt. Det var kong Herodes' fødselsdag, og han holdt en stor fest for alle spidserne i Galilæa. På et tidspunkt efter middagen kommer dronningens smukke datter, Salome ind i salen og danser så smukt og forførende, at alle blev begejstrede, og kongen kunne ikke lade være med at kalde hende hen til sig og højtideligt love hende en gave: Hvad som helst, du ønsker, skal du få, sagde han i alle gæsternes påhør, om du så beder mig om halvdelen af mit kongerige. Og alle gæsterne klappede og lo. Men Salome gik ud og rådførte sig med sin mor, som befalede hende at forlange Johannes' hoved på et fad. Og Salome skyndte sig ind til kongen og forlangte Johannes' hoved på et fad. Kongen blev naturligvis ked af det, men han kunne jo ikke løbe fra sit løfte, så han sendte en fra livgarden ned for at halshugge ham, og lidt efter kom han tilbage med Johannes hoved på et sølvfad, som han gav til Salome, der gav det til sin mor. Jeg har hørt, at nogle af dem, der stadig fulgte Johannes, fik lov til at begrave ham.

Og sådan blev han da endelig gjort tavs, den Johannes, der havde vovet at tale magten midt imod, så det kunne høres helt fra Østjordanlandet til kongens slot i Tiberias. Også Joshua blev ked af det, da han hørte det. Engang havde Johannes sendt bud til Joshua fra fængslet og spurgt ham, om de nu også kunne regne med ham. Om han virkelig var den befrier, de alle ventede på, eller om de skulle vente en anden. Og Joshua havde svaret med det citat fra profeten, der havde forudsagt Guds rige, hvor blinde ser og døve hører, hvor lamme går og spedalske renses – hvor friheden forkyndes til fattige, og hvor døde står op. Og så havde han sagt det, som det var, at det kun var få beskåret at se Guds rige. De fleste opfattede Joshua som en noget mislykket Messias. Men lykkelige de, som kan se! Til os sagde Joshua om Jo-

hannes, at han var den største profet af alle, men så smilede han og sagde, at den mindste i Guds rige dog var større end selv Johannes.

Da vi efter nogen tid vendte tilbage fra vores ture rundt i landet, fortalte vi Joshua, hvordan det var gået, og han roste os og sagde, at nu kunne vi vist godt trænge til lidt fred og ro, for der var jo hele tiden en masse mennesker omkring ham – så mange, så vi dårligt fik tid til at spise. Så sejlede vi langt bort, ud til et øde sted, hvor vi kunne være alene. Men mange havde allerede luret os og vidste, hvor vi ville hen, så de skyndte sig at gå derud langs kysten, så da vi endelig nåede frem, var der allerede fuldt af mennesker. Da Joshua så alle disse mennesker, fik han medlidenhed med dem, for han syntes, de mindede om får, der er blevet svigtet af deres hyrder. Og han talte til dem og underviste dem og søgte hele tiden at få dem til at begribe det nye liv, hvor det er Gud og ikke konger og kejsere, der har magten i verden. Men jeg tror, det var få, der begreb, hvad han ville.

Længe talte han til dem. Så længe, så Simon til sidst tog ham til side og sagde, at det var på tide at sende folk bort til landsbyerne og gårdene, så de kunne få sig noget at spise. Men Joshua sagde til Simon og os andre:

- Kan I ikke give dem noget at spise?
- Jamen, skal vi da virkelig ofre en formue på at købe mad til alle de mennesker. Det kan du da ikke mene?
- Har vi slet ingenting med. Se nu ordentligt efter.
- Her er kun fem brød og to fisk. Det er alt.
- Ved I hvad, få folk til at sætte sig i græsset i grupper, så skal I bare se.

Og da folk havde sat sig, tog Joshua brødene og fiskene, så op mod Himlen og velsignede dem. Så brækkede han brødene i stykker og gav dem til os, så vi kunne byde rundt. Og Joshua delte selv fisk rundt. Og alle spiste og alle blev mætte, og de var mindst fem tusinde mænd foruden kvinder og børn. For i Guds rige er der altid mad nok. Selvfølgelig. Selvfølgelig er der det!

Da de havde spist, sendte han os hjem og bad os sejle i forvejen over til Betsajda, så ville han sørge for at folk gik hjem. Han ville også gerne være alene lidt, sagde han. Vi regnede selvfølgelig med, at han ville gå hjem

langs stranden, men vi skulle blive klogere, eller hvad man nu skal sige.

Det var hårdt at ro tilbage i den kraftige modvind, og det tog lang tid. Vi var vist også kommet ud af kurs. Hele natten roede vi faktisk og var efterhånden godt møre og elendige til mode, da vi så, hvad vi først troede, var et spøgelse komme gående ude på vandet. Vi var sikre på, at det var et dårligt varsel om, at vi alle skulle gå under, så vi skreg op alle som en. Men så kaldte en kendt stemme derudefra. Det var Joshua, der var kommet gående over vandet og lod som om, han bare ville gå forbi os.

- Det er mig, sagde han. I skal ikke være bange. Det er mig. Da Simon var kommet sig over forskrækkelsen, råbte han ud til Joshua:

- Er det dig, Herre? Så giv mig lov til at komme ud til dig på bølgerne, så jeg også kan prøve at gå på vandet. Vi råbte selvfølgelig alle til Simon, at han for alt i verden ikke måtte forlade båden, men Joshua råbte derudefra, at han bare skulle stige ud på dybet og komme hen til ham. Og Simon steg ud og begyndte også at gå hen mod Joshua på de vuggende bølger, men da han var kommet et stykke bort fra båden, fortrød han vist, for pludselig begyndte han at synke og råbe om hjælp. I sidste øjeblik fik Joshua fat i ham og halede ham indenbords som en druknet hund, samtidig med at han skældte ham ud fordi han havde mistet troen bare på grund af lidt bølgegang. Men inderst inde tror jeg nu nok, han var lidt stolt af Simon, der dog havde turdet, hvad ingen andre havde turdet.

- På dit ord vil jeg gøre det. Sådan havde han sagt, dengang Joshua fik ham til at sætte nettene ud uden den mindste udsigt til fangst. Og nu gentog han det så eftertrykkeligt. På dit ord vil jeg gøre det umulige, om jeg så skal gå på vandet. På dit ord... Jeg tror, vi alle så op til Simon – jeg gjorde i hvert fald og ønskede inderligt, at det havde været gengældt.

Så steg Joshua selv op i båden, og i det samme lagde vinden sig. Det mærkelige ved det hele var, at vi nu efterhånden havde oplevet det ene forrygende mirakel efter det andet, og alligevel undrede vi os hver gang. Vi kunne ikke fatte, at intet var umuligt for Joshua – heller

ikke selv om vi oplevede det gang på gang. Hvad havde vi dog ikke været vidner til de seneste måneder? Mærkeligt så tungnemme vi egentlig var – som om der var noget, der holdt os tilbage fra at hengive os til den rene og skære nye virkelighed, der omgav os. Som om vi ikke brød os om Guds rige i virkeligheden. Mærkeligt!

Det blev ikke Betsajda, vi kom frem til om morgenen, men Genesaret. Og straks vi steg fra borde, blev Joshua genkendt, og det varede ikke længe, før de kom til ham med alle deres syge. Og hvor end han kom ind i en landsby eller en gård, lagde de deres syge ud på pladser og veje og bad ham bare om lov til at røre ved kvaesten på hans kappe. Og det så grangiveligt ud, som om det var nok. De syge rejste sig, tog deres bårer og gik. Og alligevel havde vi svært ved at tro vore egne øjne og give vore hjerter frit løb.

Måske var det bare for stort og for nyt for os. Vi havde alle svært ved at forlade det engang givne og vedtagne, hvad enten det nu var naturen eller mennesker, det drejede sig om. Og det gjaldt også traditionen, som Joshua på det nærmeste så stort på – i hvert fald, hvis traditionen ikke tjente mennesker.

Som sagt var der kommet en gruppe af skriftlærde ned fra Jerusalem – vel nærmest for at sætte ham på plads eller gøre ham latterlig og umulig i folks øjne, men det havde de nu ikke meget held med. Som nu dengang de fandt på, at Joshua brød loven og traditionen, fordi de opdagede, at nogle af os ikke vaskede hænder før måltidet. De mente nemlig, at det var en vanhellig handling at spise med uvaskede hænder. Selv vaskede de sig i et væk og vaskede også bægre og krus i vand. Så de spurgte Joshua, hvordan det kunne være, at han lod os bryde de gamles overlevering og de hellige forskrifter på den måde. Men Joshua gav igen med samme mønt:

- Er det da ikke med rette, at profeten Esajas profeterer om jer hyklere, at dette folk ærer mig med læberne, men deres hjerter er fjernt fra mig? Det er forgæves, de dyrker mig, når det, de lærer, kun er menneskers påhit. Det er ikke Guds bud, I holder fast ved, men kun menneskesnak. Hvor er det smukt af jer, at I sådan tilsidesætter Guds bud til fordel for jeres egen overlevering! For ek-

sempel ved I jo godt, at Moses har sagt: Ær din far og mor, og: den, der forbander sin far eller mor, skal dø. Sådan er Guds bud. Men hvorfor tillader I så, at en søn kan give alt, hvad han skulle have givet i hjælp til sine forældre, som tempelgave, og dermed fratage de gamle den understøttelse, de skulle have levet af. Og det lærer I folk, som om det var Guds bud, men det er det jo ikke – det er bare jeres egen grådighed. Men sådan er I, hykle-re! Hør nu her. Intet menneske kan blive urent af det, der kommer ind i mennesket udefra. Det er det, der går ud af et menneske, der gør det urent. Det, der kommer udefra af mad og drikke, går jo ikke ind i et menneskes hjerte, men blot gennem maven og så ud igen i lokum-met. Alle disse spiseforskrifter, som I går så højt op i, har ingen betydning i forhold til det, der udgår fra men-neskehjertet. Det er herfra alle de onde tanker kommer, som fører til utugt, røveri og mord, hor, begær, ondskab, bespottelse, hævn-gerrighed, svigt, hovmod og hidsighed. Det er alt det, der gør et menneske urent og da ikke den mad, vi spiser. Så hold nu op med at hænge jer i små-ting, som ingen betydning har, mens I ser gennem fingre med det, der betyder alt. Hvad hjælper det at betale skat af dild og kommen, hvis man samtidig opæder enkers og faderløses bo? Kom lad os gå!

Han havde svært ved at holde de mennesker ud, betroede han os, da vi senere var på vej nordpå. Han ville helt op til Fønikien omkring Tyrus. Da vi nåede frem, gik han ind i et hus for at skjule sig for mennesker og være ale-ne. Men det rygtedes alligevel snart, at han var i omeg-nen. Selv helt heroppe var Joshua blevet kendt. Så kommer der en ung kvinde til ham og falder ned for fød-derne af ham. Det viser sig at hun har en lille datter, som var besat af en ond ånd. Men Joshua sagde til hen-de, at hun skulle lade ham være. Han var træt og i øvrigt ikke kaldet til fønikierne, men kun til Israels børn. Lad først dem blive mætte, sagde han til hende. Det går jo ikke at tage børnenes brød og kaste det for hundene. Men den unge kvinde ville ikke lade sig afvise, selv om Joshua egentlig havde været temmelig uforskammet mod hende. Så hun sagde til ham:

- Det kan du have ret i, mester, men de små hunde nede under bordet får dog også lidt af børnenes smuler.

Joshua blev tydeligt forlegen over kvindens ord. Han sad og så på hende, og endelig sagde han:

- Du giver ikke op så let, kan jeg se. Gå du nu bare hjem. Den onde ånd har allerede forladt din lille pige. Og efter sigende var hendes datter blevet rask i samme stund.

Vi blev i Fønikien en tid og vandrede så tilbage til Gene-saret Sø gennem Dekapolis. Og næppe var vi kommet tilbage, før de kommer til Joshua med en døvstum, og de beder ham om, at han vil lægge hånden på ham og hel-brede ham. Joshua tog ham lidt væk, og vi så, hvordan han stak fingrene i ørerne på ham og spyttede på dem og rørte ved mandens tunge. Så løftede han ansigtet mod himlen, og det forekom mig egentlig at han så forfærdelig træt ud, som om alle disse helbredelser efterhånden hang ham ud af halsen, men jeg kan have taget fejl. I hvert fald sukkede han dybt, så på manden og sagde til ham: *Effata!* Luk dig op! Og straks fik manden sin hørelse tilbage og talte tydeligt. Og igen forbød Joshua dem at fortælle om det, men jo mere han forbød, jo mere fortalte de om alle hans helbredelser. Han får både døve til at høre og stumme til at tale, forkyndte de vidt og bredt. Jeg kunne se, at det ærgrede Joshua, men jeg forstod ikke hvorfor.

Men der var som nævnt også modstand mod Joshua fra præster og skriftkloge og så fra farisæerne, der mente at kende Guds vilje og også forsøgte at efterleve den. Det var ovre ved Dalmanuta. Vi var lige sejlet derover, da de kommer og siger til Joshua, at han skal vise dem et tegn fra Himlen på, at Gud var med ham. Og de diskuterer højlydt med ham. Som om han ikke havde gjort mange tegn og undere allerede. Men Joshua sukkede bare og rystede på hovedet af dem.

- Jeg har ikke noget at vise jer, sære mennesker.

Og vi gik i bådene og satte igen over til den anden bred. På vejen sagde han til os, at vi skulle vogte os for farisæernes surdej. Vogt jer for hykleriet, der så nemt som ingenting kan gennemsyre hele livet, så der til sidst ikke er plads til sandhed. Men for jer er der intet skjult, som ikke skal åbenbares, intet hemmeligt, som ikke skal bli-

ve kendt. Alt, hvad I har sagt i mørket, skal høres i lyset, og hvad I har hvisket i kamrene, skal prædikes fra tagene. Og jeg siger jer, kære venner, frygt ikke farisæerne og de skriftkloge og konger og kejsere. De kan jo højst slå jer ihjel, og hvad så? Nej, frygt ham, der har magt til at kaste jer i Helvede, så I ikke ser Guds rige. Den onde selv, som driver sit spil med mennesker. Ham skal I frygte. Hør her.

Der var en rig mand, som klædte sig i purpur og linned og levede hver dag i lyst og pragt. Men en fattig mand, der hed Lazarus, lå ved hans port fuld af sår, som hundene kom og slikkede, og han ønskede blot at spise sig mæt i de smuler, der faldt fra den riges bord. Så skete det, at den fattige Lazarus døde, og englene kom og bar ham op i Abrahams skød. Også den rige mand døde og fik en fornem begravelse, men da han slår øjnene op, opdager han, at han er havnet i dødsriget, hvor der er ganske forfærdeligt pinefuldt at være. Langt borte ser han Lazarus i Abrahams skød, og han råber:

- Kære fader Abraham! Forbarm dig over mig og send Lazarus, så han kan dyppe spidsen af sin finger i vand og læske min tunge, for det gør så forfærdeligt ondt, og jeg kan ikke holde tørsten ud i denne hede. Men Abraham svarede:

- Mit kære barn, tænk på, at du har fået dit gode, mens du levede livet i sus og dus, og Lazarus det onde, mens han lå ved din port, og hundene slikkede hans sår. Det er vel kun retfærdigt, at han trøstes nu, mens du pines. Synes du ikke? I øvrigt er det slet ikke muligt at komme fra det ene sted til det andet, men det skulle du måske have tænkt på noget før. Manden råbte tilbage:

- Så beder jeg dig, kære fader Abraham, at du vil sende Lazarus til min fars hus, for jeg har fem rige brødre, så han kan fortælle dem, hvad der venter dem, hvis ikke de omvender sig i tide. Men Abraham svarede:

- De har jo Moseloven og profeterne i deres hellige skrift. Dem kan de lytte til. Der står det alt sammen.

- Nej, det forstår de ikke, men hvis der kom en til dem, som er opstået fra de døde, så ville de helt sikkert omvende sig. Men Abraham svarede:

- Hvis ikke de lytter til Moses og profeterne, så vil de heller ikke lade sig overbevise, selv om der så opstod en fra de døde.

At Joshua skulle få så evig ret i den antagelse, kunne vi ikke vide dengang, men den begivenhed skal jeg vende tilbage til.

Det var på den tur, vi havde glemt at tage brød med, og Joshua blev vred igen. Ikke fordi vi havde glemt at tage brød med, men fordi de andre overhovedet ikke hørte efter, hvad han lige sad og fortalte, men bare snakkede om, at vi ikke havde fået brød med på turen. Simon og de andre troede, han talte om surdej, fordi de ikke havde fået brød med. Da Joshua hørte deres snak, sagde han til dem:

- Hvordan kan I snakke om at mangle brød? Fatter I ingenting. Hvad er der med jer? Har I ikke lige oplevet det ene tegn på Guds rige efter det andet? Hvor mange kurve fulde af brød, der blev til overs, da jeg mættede de fem tusinde med fem brød? Hvordan kan I dog være så ufatteligt tungnemme!? Så hør dog efter i det mindste!

Da vi nåede frem til Betsajda, kommer de med en blind og beder ham røre ved ham. Uden videre tager han den blinde ved hånden og fører ham udenfor landsbyen, hvor han spyttede ham på øjnene og lagde hænderne på ham.

- Kan du se noget?

- Jeg tror, jeg kan se mennesker, for det ligner træer, der går omkring.

Joshua smilede og lagde igen hænderne på hans øjne, og pludselig brød synet frem, og han kunne se alting tydeligt. Joshua advarede ham imod at gå tilbage til landsbyen og tal ikke til nogen om det, der er sket med dig.

Nu drog vi så helt op til den nordligste del af landet, til landsbyerne ved Cæsarea Filippi. Og mens vi var på vej, spurgte han os, hvad folk sagde om ham.

- Hvem siger folk egentlig, jeg er?

- Johannes Døber, sagde en, Elias eller en af profeterne, sagde andre. Så standsede han og vendte sig om og så på os.

- Men I, hvem siger I, at jeg er? Simon svarer ham: Du er Messias!

- Det må I aldrig sige til nogen, sagde han så og begyndte at gå videre. Og fra den dag gik det nedad mod Jerusalem og alt, hvad der ventede os der.

Vi var efterhånden ikke ret mange tilbage, der fulgtes med Joshua. Mange af os havde som nævnt forladt ham, og endnu flere skulle forlade ham, da han begyndte at løfte sløret for sin mission – det som hele tiden havde været planen. Det var en selvmordsmission, han forestillede sig, hvor vi skulle drage til Jerusalem lige ind i løvens hule, og her skulle vi iværksætte det oprør, som skulle afsætte kejseren, nedbryde templet og indvarsle Guds herredømme i verden – alt sammen alene ved ordets og åndens magt. Joshua var ikke et øjeblik i tvivl om, at den mission ville komme til at koste os alle livet, men som han sagde: Sådan er det at kæmpe med åndens sværd. Vel dør vi for denne verdens magter og myndigheder, men ånden kan aldrig dø. Igen og igen vil den opstå, hvor mennesker ofrer livet for det, de tror på. Tænk på hvedekornet, der dør og begraves, men som spirer og vokser i det skjulte og bryder frem og bliver til liv for mange. Hvis ikke det dør, kommer der slet ikke noget ud af det.

Jeg tror nok, de fleste af os på det tidspunkt overvejede, om Joshua var ved sine fulde fem, og om han virkelig mente, hvad han sagde. Jeg kan huske, at Simon på et tidspunkt gik hen til Joshua og spurgte, om det nu virkelig kunne passe. Mange af os havde jo familie derhjemme, og vi behøvede vel ikke være så drastiske, og hvad så, hvis vi alle døde, hvem skulle så føre bevægelsen videre? Ja, han prøvede vel egentlig lige så stille at tale Joshua fra sit dystre forehavende. Men det skulle han ikke have gjort. Jeg har aldrig set Joshua så rasende:

- For Satan i Helvede da, Simon. Har du ikke lige for nylig højtideligt erklæret, at jeg var den ny Messias? Og så står du her og snakker om familie og om at redde livet. Har du slet ikke fattet, hvad det er, du er med i? Tror du bare det er for sjov, jeg går rundt og prædiker og helbreder og slider mig op på alle disse mennesker, der er som får uden hyrde, og slås med de forbandede farisæere og lærde, der hele tiden er ude efter mit hoved på et fad,

som Johannes. Johannes nåede aldrig til Jerusalem, før de fik ham, og derfor er det endnu mere vigtigt, at *vi* gør det. Tror du bare det her er sådan lidt fritidssysler, mens vi venter på, at fisken vender tilbage? Det er da ufatte- ligt, at selv mine nærmeste – efter alt, hvad de har ople- vet og set og hørt - hellere vil hjem til familiens kødgry- der og hygge sig end at holde ud med mig til enden. Tror du virkelig, det er Guds mening, at vi bare skal sidde og hygge os, mens verden brænder omkring og konger og kejsere og præster gør, hvad der passer dem, så folket går til i åndelig og materiel fattigdom?

Og han samlede os alle og råbte til os, at det var nu, vi skulle vælge, om vi ville være med – om vi ville redde vo- res liv eller være med til at sætte det på spil. Hvis jeres familie er vigtigere for jer end mig, så gå hjem til jeres familie nu. Hvis jeres liv er vigtigere for jer end mig, så gå hjem og lev jeres liv. Men husk, at den, der vil redde sit liv, mister det, og den, der mister sit liv sammen med mig, skal vinde det til evig tid. Nu går vi mod kamp og kors og død i Jerusalem, og hvis ikke I tør det, og hvis ikke I tror på, at det nytter noget, så er det nu, I skal gå hjem til jeres eget. Men hvis ikke, vi går til Jerusalem, sker der intet, og så har alt været forgæves, fordi vi ikke turde sætte noget på spil. Kun hvis vi tør opgive vores eget – ja, vores eget liv, sker der noget, og jeg siger jer, det bliver stort, og det bliver snart. Alle de selvbestaltede autoriteter vil falde, alle de volds mænd, der har sat sig på Moses' stol og påstår at tale på Guds vegne, skal gå skamfulde bort, og I, mine venner, der har holdt ud med mig, I skal sidde på troner og dømme Israel. I skal være de sande konger og dronninger i Guds rige. Den onde kejser og hans håndlangere har taget magten ved hjælp af vold og løgn og mord, men deres dage er talte. Guds retfærdighed og sandhed og kærlighed er på vej, og det er os, der skal åbne døren for den. Det er os, han venter på. Den, der ikke er med mig, er imod mig, og den der ikke samler med mig, spreder. Sådan er det. Vælg nu, hvad I vil. Følg mig, hvis I tør, og lad dem derhjemme skøtte sig selv. Lad de døde begrave deres døde og kom så og følg mig ud i livet, hvis I vil være levende sande mennesker.

Og Simon gik hen og bøjede sig ned for Joshua og sagde: Hvis du kan bruge mig elendige menneske, så lad mig følge dig til verdens ende. Du er i sandhed vores ny Messias. Og vi gik alle hen og lovede højtideligt, at vi alle ville følge Joshua, hvad end der skete. Lidet anede vi dengang i begejstringens hellige øjeblik, at vi snart skulle svigte ham alle som en, da det virkelig gjaldt. Så svigefuldt spiller skæbnen med os alle.

Som om vi endnu ikke havde fået syn for sagn om hvem Joshua egentlig var, fik vi det til fulde en dag, hvor Joshua havde taget Simon, Jakob, Johannes og mig med op på et bjerg. Vi vidste ikke, hvad han ville vise eller fortælle os deroppe, men vi var spændte. Da vi nåede op på et lille plateau, skete der noget, som ingen af os senere kunne forklare, hvad vi i øvrigt heller ikke måtte for Joshua – i hvert fald ikke lige med det samme. Men vi så ham pludselig stå i et hav af lys deroppe på bjerget, og både Moses og Elias viste sig i samtale med Joshua. Vi anede ikke, hvad vi skulle tro eller mene, og vi var fuldstændig lamslåede, undtagen Simon, der stammede noget om at slå sig ned her – vi kunne jo bygge nogle løvhytter, så vi kunne overnatte, og... Mere fik han ikke sagt, for i det samme kom der en lysende sky og overskyggede os alle, og der lød den samme røst, som havde lydt, dengang Joshua blev døbt af Johannes: Dette er min søn, min elskede. Hør på ham! Og så lige pludselig var han helt alene igen sammen med os, og alt var som før – som om intet var hændt.

Så gik vi ned igen, og på vejen, sagde Joshua, at vi ikke måtte fortælle om dette syn til nogen, før Menneskesønnen var opstået fra de døde. Det fik de andre til at diskutere hvad det mon betød at opstå fra de døde, og de spurgte ham, om det var rigtigt som de skriftkloge hævdede, at Elias først skulle komme igen og genoprette alt? Og han svarede dem. Tja, den store Elias skal komme og genoprette alt, siger de, men menneskesønnen, hvordan skal det gå ham? Han skal lide meget og foragtes af alle. Men Elias har allerede været her, og de har gjort ved ham, som de ville.

Bagefter har jeg tænkt på, om Joshua tænkte på Johannes Døber, men det var for meget for os, vi forstod ikke

noget – vi var jo bare almindelige mennesker, der ligesom blev trukket gennem den ene ekstatiske oplevelse efter den anden. Hvordan kunne han tro, at vi kunne rumme det? Det var, som om Gud igen og igen skulle bekræfte, at Joshua virkelig var Guds søn, Messias, Kongen, profeten, den eneste ene, Menneskesønnen – måske fordi han så langt fra passede til nogen af alle disse fornemme titler, når man så ham i al sin nøgne fattigdom og menneskelighed. Ja, vi havde jo også selv svært ved at forlige os med det hele.

Vi kom ned på jorden igen, hvor de andre var kommet i diskussion med nogle af de lærde. Det viste sig, at en mand havde bragt sin søn til Joshua, for at han skulle uddrive en ond ånd, der gjorde ham stum og kastede ham omkring i de forfærdeligste anfald. Og nu havde de andre så prøvet, om de kunne uddrive ånden, men det kunne de ikke, og det havde åbenbart givet de lærde vind i sejlene. Joshua rystede på hovedet og sukkede og sagde:

- Åh, I mistroiske og fordrejede mennesker! Hvor længe skal jeg holde jer ud?! Kom her med ham! Og de førte drengen hen til Joshua, og straks, da den onde ånd så ham, kastede den drengen om på jorden, hvor han lå og væltede sig frådende omkring.

-Hvor længe har han haft det sådan, spurgte Joshua hans far.

- Siden barndommen. Og den har tit og mange gange kastet ham både gennem ild og vand for at gøre det af med ham, men... hvis du formår noget, så forbarm dig over os og hjælp os!

- Hvis du formår! Hvis du formår! Alt er muligt for den, der virkelig tror. Så faldt faderen på knæ og råbte grædende til Joshua:

- Jamen, jeg tror! Jeg tror! Hjælp mig... også selv om jeg ikke tror!

Nu begyndte flokken af mennesker at stimle sammen om drengen, så Joshua talte strengt til den onde ånd og sagde, at den skulle fare ud af drengen og blive væk. Og den onde ånd skreg højt og sled i drengen før den fór ud af ham og efterlod ham liggende som død, så mange sagde, at nu har han da slået ham ihjel. Men Joshua tog drengens hånd og rejste ham op, og han var helt rask.

Derefter drog vi i al hemmelighed igennem Galilæa, og Joshua forsøgte igen at overbevise os om, at når vi nåede til Jerusalem, ville vi blive overgivet til romerne, og de ville slå os ihjel. I hvert fald ham. Men snart efter ville vi opstå igen. Men vi fattede ikke, hvad han talte om, og der var ingen, der turde spørge efter den tur, Simon havde fået oppe ved Cæsarea.

Det var sidste gang, vi var samlet hjemme hos Joshua i Kapernaum. Vi var ikke så forfærdeligt mange tilbage, og det var, som om interessen for Joshua var stilnet lidt af i det hele taget. Og da vi kommer indenfor, spørger Joshua så, hvad det egentlig var, vi talte så ivrigt sammen om på vejen. Han så smilende rundt på os, men vi så ned, og ingen sagde noget, for vi havde faktisk skændtes om, hvem der mon var den mest betydningsfulde af os. Det kom sig vist af, at de andre mente, at jeg slet ikke hørte til i kredsen. Så satte han sig ned og så alvorligt rundt på os.

- I må forstå, sagde han så, at i mit rige er det sådan, at den, som vil være den første og største, skal være den sidste af alle og alles slave. Og han tog en lille pige og satte hende på sit skød og sagde:

- Sådan en lille pige er den største, og den der tager sig af sådan en lille størrelse og viser hende respekt, tager sig af mig og ikke bare af mig, men af Gud selv. Glem aldrig det! Hør her. Når du bliver indbudt til et bryllup, så sæt dig ikke øverst ved bordet. Måske er der indbudt en, der er fornemmere end du, og så kommer han, der har indbudt jer begge, og siger til dig: Giv ham din plads! Så må du med skam indtage den nederste plads. Nej, når du bliver indbudt, gå da hen og sæt dig på den nederste plads, så han, der indbød dig, kan komme og sige: Min ven, sæt dig højere op! Så bliver du hædret i alle gæsternes påsyn. For enhver, som ophøjer sig selv, skal ydmyges, og den, der ydmyger sig selv, skal ophøjes. Og når du indbyder til frokost eller til middag, så undlad at indbyde dine venner, dine brødre, dine slægtninge eller dine rige naboer, for at de ikke skal indbyde dig igen og gøre gengæld. Nej, når du vil holde en fest, så indbyd fattige, vanføre, lamme og blinde. Da skal du være salig, for de har ikke noget at give dig til gengæld. Men det vil blive gengældt dig ved de retfærdiges opstandelse.

Så fortalte Johannes, at de havde set en mand, der ud-drev onde ånder i Joshuas navn, og at de havde prøvet at stoppe ham, fordi han ikke var en af vore.

- Men hvorfor dog, spurgte Joshua. Så taler han da ikke ondt om os lige med det samme. De, der ikke er imod os er jo sådan set for os. Så længe det varer. Ja, den der bare giver jer så meget som et glas koldt vand at drikke, han skal ikke gå glip af sin løn. Til gengæld så burde de, der foragter dem, der tror på mig og følger mig, have en møllesten bundet om halsen og kastes i havet! Og hvis nogen i jeres kreds foragter nogen, så skil jer af med dem, som man skærer en syg legemsdel af for at redde kroppen – en vissen hånd, en bullen fod, et betændt øje. Det er bedre at være få, der går ind i Guds rige end mange, der går til Helvedes evige ild. Derfor skal enhver prøves med ild og salt, om de duer. Hvad hjælper det at salte noget, hvis selve saltet har mistet sin kraft? I skal selv være det salt, der holder fællesskabet friskt og stærkt. Det gør I ikke ved at skændes om, hvem af jer der er den største. Det gør I ved at holde fred med hinanden i kærlighed. Snart skal I for alvor prøves, om I duer.

Til sin tid, når menneskesønnen kommer igen på himlens skyer sammen med alle englene og tager magten i verden, så vil han sætte sig på sin kongetrone og holde dom og skille folkeslagene som en hyrde, der skiller fårene fra gederne, fårene ved sin højre side og gederne ved sin venstre. Og til folkeslagene ved sin højre side vil han sige: I er min fars velsignede. I skal nu arve det rige, som har været forberedt for jer lige fra verdens skabelse. For I tog jer af mig, da jeg led nød – da jeg var sulten og tørstig gav I mig mad og drikke. Da jeg kom til jer som fremmed, tog I imod mig med åbne arme. Da jeg var nøgen, gav I mig tøj på kroppen, da jeg var syg og i fængsel, besøgte I mig. Og så vil de spørge ham: Men Herre, hvornår så vi dig sulten og tørstig og gav dig mad og drikke? Hvornår modtog vi dig som fremmed eller gav dig klæder på kroppen? Hvornår besøgte vi dig som syg eller i fængsel? Og kongen vil svare dem: Hvad I har gjort mod en af mine mindste brødre, har I gjort imod mig.

Men til dem ved hans venstre side vil han sige: Gå bort fra mig, I forbandede! Gå bort til den evige ild, som er beredt Djævelen og alle hans engle. For da jeg led nød, tog I jer ikke af mig – da jeg var sulten og tørstig, gav I mig ikke noget. Da jeg kom til jer som fremmed, afviste I mig. Da jeg var nøgen, klædte I mig ikke på, og da jeg var syg og i fængsel, besøgte I mig aldrig. Og så vil også de spørge ham: Men Herre, hvornår så vi dig sulten og tørstig uden at give dig mad og drikke? Hvornår modtog vi dig ikke som fremmed eller gav dig ikke klæder på kroppen? Hvornår besøgte vi dig ikke som syg eller i fængsel? Og kongen vil svare dem: Hvad I ikke har gjort mod en af mine mindste brødre, har I heller ikke gjort imod mig. Og de sidste skal gå bort til evig straf, men de første til evigt liv. Sådan er det.

På vejen til Jerusalem samlede Joshua også store skarer af mennesker omkring sig, og han talte til dem, som han plejede. Vi var nået ned til Judæa i egnen omkring Jordan, og der kommer igen nogle af de troende farisæere og vil diskutere med ham – denne gang om skilsmisse:

- Har en mand lov til at skille sig fra sin hustru? spurgte de.

- Hvad siger Moseloven? spørger Joshua dem.

- Ifølge Moseloven må man skille sig fra sin hustru, hvis man skriver et skilsmissebrev.

- Det var kun fordi I absolut ville have lov til at skilles, Moses gav jer det bud. Men oprindeligt skabte Gud mennesket som mand og kvinde, ved I jo nok, og derfor forlader en mand sin far og mor og *holder sig til sin hustru*, og de to skal blive ét, så hvad Gud på den måde har føjet sammen, skal mennesker ikke skille ad. Da vi blev alene med Joshua, tog nogle af os det op igen, og Joshua forklarede:

- Se, den, der skiller sig fra sin hustru og gifter sig med en anden, er utro mod den første. Sådan er det. Og hvis kvinden skiller sig fra sin mand og gifter sig med en anden, så er hun jo lige så vel utro. Så både kongen og dronningen har bedrevet hor, som Johannes så rigtigt sagde lige ud til dem.

Det var også dernede, de kom med nogle spædbørn til ham for at han skulle lægge hænderne på dem, men

nogle af de andre truede af mødrene for at få dem til at holde sig væk. Da Joshua så det, blev han vred og sagde til dem:

- I skal lade de spædbørn komme til mig, det må I ikke forhindre dem i, for de er de største i Guds rige. Eller har I slet ingenting forstået? Hør nu hvad jeg siger: Hvis ikke I kan tage imod Guds rige, sådan som de tager imod livet, så tillidsfuldt og begejstret, kommer I slet ikke ind. Og han tog børnene på armen og lagde hænderne på dem og velsignede dem et efter et, og jeg så, hvor han strålede af glæde.

Da vi var på vej mod Jeriko, kommer der en løbende efter os og bøjer sig for Joshua og siger:

- Gode mester, hvad skal jeg gøre for at komme ind i Guds rige? Joshua smilede.

- Gode mester? Du skal ikke kalde mig god. Kun Gud er god. Nå, men du kender vel De ti Bud. Hold dem.

- Jamen det har jeg gjort. Lige fra jeg var helt ung har jeg overholdt alle budene.

Joshua så kærligt på ham, lagde hånden på hans skulder og sagde til ham:

- Jamen, så mangler du kun én ting. Gå hjem og sælg alt, hvad ejer og giv pengene til de fattige. Så skal du få den sande rigdom, og så er Guds rige dit. Og kom så og følg mig til Jerusalem.

Men manden, der var meget velhavende, brød sig ikke om det svar og gik bedrøvet bort. Joshua så på os og sagde:

- Hvor er det svært for en rig at komme ind i Guds rige. Ja, det er i det hele taget svært, men en kamel går lettere igennem et nåleøje, end en rig går ind i Guds rige. Sådan er det.

Nogle af de andre blev temmelig forskrækkede over de ord, og spurgte Joshua, om det overhovedet var muligt for nogen at komme ind i Guds rige?

- Nej, sagde Joshua, ved egen kraft kommer man ikke ind, men med Guds hjælp kan det lykkes.

Så sagde Simon til ham:

- Men vi har jo forladt alt for at følge dig.

- Ja, og alle der har forladt hjem og familie og arbejde for at følge mig, skal få det hundrede gange igen – allerede snart som et nyt hjem, en ny familie og et nyt arbejde,

selv om de også vil blive forfulgt. Guds rige er deres. Men mange af de, som nu er fornemme og velhavende, skal blive de små, og mange af de, som nu er de små, skal blive de fornemme. Sådan skal der snart vendes op og ned på alting.

Vi nærmede os efterhånden Jerusalem, og stemningen var ikke for god iblandt os. Kun Joshua gik syngende af sted foran. De fleste af os var bange og usikre på, hvad der ventede os. Da Joshua mærkede det, standser han op, og igen fortæller han os, hvad der venter os i Jerusalem.

- Menneskesønnen skal først udleveres til ypperstepræsterne og de lærde, og de vil dømme ham til døden og romerne vil ydmyge ham og slå ham ihjel. Men frygt ikke – han vil opstå igen efter tre dage, og der skal ikke være ende på hans herlighed.

Måske var det denne tale, der fik Jakob og Johannes til at trække Joshua til side og spørge, om de ikke nok måtte blive tildelt de fornemste pladser til sin tid i Guds rige – i inderkredsen lige ved siden af Joshua selv. Men Joshua sagde:

- Har I slet intet forstået? Kan I virkelig tømme lidelsens bæger til bunds? For det er den første forudsætning, men selv om I også kunne, så er den slags slet ikke op til mig. Det er for længst afgjort.

Jeg må nok indrømme, at vi blev noget fortørnede på Jakob og Johannes, da vi hørte om det. Hvorfor skulle de føre sig frem på den måde? Joshua kaldte os da sammen og sagde til os:

- I ved, hvordan det er derude i verden, hvordan de selvbestaltede kejsere og konger og præster styrer folkene hårdt og brutalt, samtidig med at de kalder sig velgørere, og hvordan de store altid lader de små føle deres magt. Men sådan skal det slet ikke være blandt jer. For den, der vil være stor blandt jer, skal være jeres tjener, og den, der vil være den fornemste, skal være alles slave. Jeg er jo heller ikke her i verden for at lade mig opvarte og betjene af andre, men for selv at tjene andre – ja, lige indtil døden, så mennesker kan blive frie. Og sådan skal det også være blandt jer. I skal tjene hinanden i kærlighed og aldrig - aldrig herske over hinanden.

Da vi var på vej ud af Jeriko, fulgte en stor flok mennesker med os. Det var der, vi mødte Bartimæus. Han var blind og sad ved vejen og tiggede, da vi kom forbi. Han spurgte, hvad det var, der skete og fik at vide, at det var Joshua fra Nazareth, der kom forbi. Og så gav han sig ellers til at råbe af sine lungers fulde kraft:

- Joshua, Davids søn, forbarm dig over mig! Hjælp mig! Folk vendte sig om og prøvede at få ham til at tie stille, men han råbte bare endnu højere på Joshua, at han skulle hjælpe ham. Så standsede Joshua endelig, og bad nogen om at få manden til at komme hen til sig. Og de lod det gå videre til Bartimæus:

- Der var du heldig. Rejs dig op. Han kalder på dig. Og han kastede sin kappe fra sig, sprang op og kom hen til Joshua, der spurgte ham:

- Hvad kan jeg gøre for dig, min ven?

- Kære rabbi, giv mig mit syn tilbage!

- Gå bare hjem. Du har gjort, hvad du kunne for at blive fri. Og straks kunne han se igen, og siden den dag fulgte han med os.

Ikke længe efter kom der en løbende til Joshua med budskabet om, at Lazarus, Marthas og Marias bror i Bethania var blevet alvorligt syg. De var nogle af Joshuas bedste venner. Joshua sagde til budbringeren, at han nok skulle komme om nogle dage. Der gik faktisk det meste af en uge, før vi omsider nåede til Bethania, og det viste sig, at Lazarus var både død og begravet for tre dage siden. Der var stadig mange mennesker samlet for at trøste Martha og Maria i sorgen over Lazarus. Da Martha nu hører, at Joshua er på vej, går hun ham i møde og siger til ham:

- Hvis du bare var kommet noget før, så var Lazarus ikke død. Så havde du kunnet helbrede ham. Men nu er det for sent. Joshua siger så til hende:

- Martha, din bror skal opstå!

- Ja, det ved jeg godt. På den yderste dag skal han jo nok opstå i den store opstandelse.

- Men Martha, *jeg* er opstandelsen og livet. Den, der tror på mig, skal leve på trods af døden. Døden har ingen magt over ham. Tror du ikke det?

- Jo, jo. Selvfølgelig. men hvis du bare havde været her lidt før, så... Martha vender sig hurtigt bort fra Joshua, og hun går ind til Maria og hvisker til hende, at Joshua er her udenfor byen og vil tale med dig. Maria rejste sig straks og gik ud til Joshua. De der sad sammen med hende, fulgte efter hende i den tro, at hun ville ud til graven for at sørge. Da Maria kommer hen til Joshua, kaster hun sig ned for ham og siger grædende:

- Hvis du bare var kommet lidt før, så var Lazarus ikke død. Hvis du bare var kommet lidt før... Joshua blev dybt rørt over at se Maria og de andre græde, og han brast selv i gråd. Så spurgte han, hvor de havde lagt ham, og de førte ham til graven. Da de kommer derhen, beder Joshua dem om at tage stenen foran graven bort. Martha siger til ham, at det ikke er så godt, for han stinker. Det er jo allerede fjerdedagen siden han døde.

- Åh, Martha, Martha! Hvad skal der til, før du kan give slip og tro på mig? Så tog de stenen bort, og Joshua råber ind i graven:

- Lazarus, kom herud! Og den døde kom ud af graven omviklet med ligklæder og ansigtet hyllet i et tørklæde. Og Joshua siger til de rædselsslagne mennesker:

- Løs ham og lad ham gå!

Det var igen som at stå midt i Guds rige, hvor døden ingen magt har. I glimt efter glimt viste Joshua os, hvad det var, han prædikede for os om livets uendelige storhed og dødens begrænsede magt. Jo, Lazarus døde vel igen, ligesom Jairus' lille pige og alle de andre, men i disse strålende øjeblikke havde vi set døden krybe bort som en slagen hund, den død, der altid havde kæftet op, som om den var uovervindelig. Og disse få glimt var mere end nok til at leve på for os.

Men ikke for alle. Det paradoksale var, at opvækkelsen af Lazarus blev den dråbe, der fik bægeret til at flyde over for ypperstepræsterne og de fromme og troende i landet, så det nu kun var et spørgsmål om tid, før de fik Joshua slået ihjel. Og således fik han da ret i sin dystre forudsigelse, dengang i båden, da Abraham tørt konstaterede, at hvis ikke de lyttede til Moses og profeterne, ville de heller ikke lade sig overbevise, om så Lazarus opstod fra de døde. Det var dengang, det slog mig, at der

ligesom var en dyb sammenhæng i alt, hvad Joshua foretog sig – og at det alt sammen var for vores skyld, så vi omsider kunne blive overbevist om, at vi var vidner til Guds rige, der pludselig viste sig her på denne hårde jord, så ørkenen skød blomster, så blinde så og døve hørte, stumme sang og lamme dansede, så fattige blev rige og rige fattige og selv stendøde mennesker blev spillevende. Men også så konger og præster og lærde og troende rejste sig i vrede og fulde af had og frygt for alt, hvad de så og hørte. Alt det, der skulle blive bekræftet til fulde i den følgende tid.

Så kom vi da til Jerusalem. Påsken nærmede sig, og det betød stor opstandelse i byen og omegnen. Mange mennesker kom til Jerusalem langvejs fra for at fejre Påske omkring templet, så der var et sandt mylder af mennesker fra alle egne af Romerriget. Under det hele ulmede frihedskampen, der nu og da brød ud i lys lue, så for at sikre freden foranstaltede den romerske guvernør Pontius Pilatus et militært indtog, hvor han kom ridende ind i byen sammen med en større hærstyrke fra Cæsarea i fuld udrustning og faner og fanfarer. Jeg tror, det var det, der fik Joshua til at foranstalte sit eget lille indtog i den anden ende af byen. Han sendte et par af os hen i en landsby efter et endnu uberedet æselføl. De skulle bare tage det, de fandt, og hvis nogen gjorde indvendinger, skulle de sige, at Joshua lige skulle låne det, men de skulle nok få det tilbage. Og de kommer tilbage med æslet og lægger en kappe på det, og Joshua sætter sig på æslet og begynder at ride ind i byen. Og nogle af os bredte kapper ud på vejen foran æslet, mens andre strøede kviste, som de havde hentet ude på marken. Og vi råbte og sang alle sammen:

- Hurra for kongen, kongen længe leve, han, der kommer i Guds navn! Længe leve Davids gamle kongerige, som nu genopstår! Længe leve Davids søn! Og vi citerede profeten Zakarias:

*Fryd dig såre Zions datter,
rån med glæde, Jerusalems datter.
Se din konge kommer til dig.
Retfærdig og sejrrig er han,
ydmyg, ridende på et æsel...*

Det var en utrolig oplevelse. Folk stod bare måbende og så på. Enkelte blev grebet og sang med på de gamle hymner, men de fleste anede vist ikke, hvad der foregik. Derefter gik vi ind i templet, og Joshua så sig omkring derinde, men da det var ved at være sent, gik vi ud til Bethania, hvor vi overnattede.

Da vi kom ud til Bethania gik vi ind til Martha og Maria og Lazarus, og de tog straks imod os. Joshua satte sig ned og begyndte at fortælle, og vi andre satte os rundt omkring. Også Maria satte sig og lyttede, mens Martha gik ud i køkkenet og forberedte måltidet. Så rejste Joshua sig op og hentede et vandfad og et håndklæde, og så gav han sig til at vaske fødderne på os, en efter en. Vi vidste ikke, hvad vi skulle sige, men som sædvanlig var det Simon, der først fandt ord:

- Hvad er det, du gør, Joshua? Hvorfor vasker *du* vores fødder?

- Tja, Simon, det kan du jo nok ikke forstå lige nu, men måske engang. Måske engang med tiden.

Da han var færdig så han rundt på os og sagde:

- Det er sådan, det skal være, også mellem jer, når jeg er borte. Jeg har somme tider hørt, at I har kaldt mig både Herre og Mester, men i Guds rige er der nu ingen, der er større end andre, og ingen, der er lavere end andre, så herren kan ligeså godt vaske slavens fødder som omvendt. Og nu syntes jeg lige, I trængte til at få vasket jeres fødder. Også af hensyn til Martha. Hun går meget op i den slags. Det sidste sagde ham med en fortrolig hvisken, og vi kunne ikke lade være med at fnise. Tænk, vi sad alle sammen der og fniste som uvorne unger.

På et tidspunkt kommer Martha ud fra køkkenet og går lige hen til Joshua og spørger, om han ikke kan få Maria til at hjælpe hende, så hun ikke skal stå med hele måltidet selv? Men Joshua siger til hende:

Åh, Martha, du bekymrer dig for meget. Maria har valgt den gode del, og den skal ikke tages fra hende. Husk på, at det vigtige er at søge Guds rige. Så kommer alt det andet af sig selv.

Martha stod lidt og så på Joshua. Så så hun på vaskefadet, sukkede og rystede på hovedet, mens hun vendte tilbage til køkkenet. Men jeg så nu godt, at hun smilte.

Næste morgen drog vi igen ind til templet, og på vejen blev Joshua sulten. Langt borte fik han øje på et figentræ, og han gik hen for at plukke nogle figner. Men da han ikke fandt andet end blade på træet, fordi det ikke var figentid, forbandede han det og sagde:

- Aldrig i evighed skal nogen mere spise frugt af dig!

Da vi så kommer ind i templet, begynder han at jage de handlende ud, og han væltede vekslerernes borde og duehandlernes bænke. Det blev et større postyr, og han forbød også folk at bære deres ting og sager gennem templet, og han råbte:

- Har I ikke læst i Skrifterne, at Guds hus skal være et bedehus for alle folkene? Hvorfor har I så gjort det til et fristed for udbyttere og røvere?

Da ypperstepræsterne og de lærde hørte det, snakkede de igen om, hvordan de skulle få Joshua slået ihjel. Det var nemlig ikke så nemt, for rigtig mange mennesker hang ved ham og lyttede til hans ord.

Hver aften gik vi udenfor byen og overnattede, og næste morgen opdagede vi, at det figentræ, Joshua havde forbandet, var visnet fra roden af. Simon viste ham det visne træ og Joshua sagde:

- Tro på Gud! Hør nu her. Den, der siger til hele Oliebjerget her: Løft dig op og kast dig i havet, og som ikke tvivler det mindste på, at det sker, han skal få det opfyldt. Sådan er det. Så alt, hvad I beder og bønfaller om, det får I, hvis I blot tror på, at I har fået det. Men før I beder, skal I huske at tilgive dem, I har noget udestående med, så jeres far i Himlen også kan tilgive jer, hvad I har gjort forkert. Det er den første forudsætning.

Mens vi gik rundt i templet, kommer ypperstepræsterne og de bibeltro og nogle fra rådet hen til ham og spørger ham, med hvilken ret han gør alt dette. I hvis navn handler du? Og Joshua svarede med et modspørgsmål:

- Var den dåb, Johannes døbte med fra Gud eller var den bare menneskeværk? Svar mig på det, så skal jeg også svare på jeres spørgsmål. De overvejede, hvad de skulle svare, men kunne jo ikke svare: Fra Gud, for så ville Joshua straks spørge, hvorfor de så ikke troede ham, og de kunne heller ikke så godt svare menneske-

værk af hensyn til folk, som mente, at Johannes virkelig var en profet. Så det ender med, at de siger:

- Vi ved det ikke. Og Joshua sagde til dem:

- Så fortæller jeg heller ikke jer, med hvilken ret og i hvis navn jeg gør, hvad jeg gør.

Og han fortalte dem i stedet en historie:

Der var engang en mand, der plantede en vingård og indhegnede den og gravede en perse og byggede et vagttårn. Da han var færdig lejede han den ud til nogle forpagtere og drog selv udenlands. Da det nu blev høsttid, sendte han en tjener til forpagterne, for at han kunne få sin del af høsten. Men de greb tjeneren og gennembankede ham og sendte ham tomhændet bort. Så sendte vingårdsejeren en anden tjener, men ham gik det ikke bedre. De slog ham og ydmygede ham. Vingårdsejeren blev ved med at sende tjenere til forpagterne, men nogle bankede de, andre slog de simpelt hen ihjel. Til sidst havde manden ikke flere tjenere, men så sendte han sin elskede eneste søn, for han tænkte, at ham vil de da lade være i fred. Men de onde forpagtere sagde til hinanden: Se, det er arvingen, kom, lad os slå ham ihjel også, for så tilfalder arven nok os. Og de greb ham og slog ham ihjel og slæbte liget ud af vingården.

Hvad tror I nu vingårdsejeren vil gøre? Vil han ikke selv komme og gøre det af med forpagterne og give sin vingård til andre? Selvfølgelig vil han det! For, som skrevet står: den sten bygmestrene vragede, er blevet hovedhjørnesteinen. Fra Gud er dette kommet – det er underfuldt for vore øjne.

Så blev de rasende og forsøgte at gribe ham, for de forstod jo godt, at denne fortælling var møntet på dem. Men de turde alligevel ikke af hensyn til de sammenstimlede folk, der godt kunne lide at lytte til Joshua, så de lod ham være og gik deres vej. Men de var på ingen måde færdige med ham.

Han fortalte dem også en anden fortælling om en rig mand, der havde to sønner. En dag kommer den yngste søn og siger til sin far: Far, giv mig allerede nu min del af arven. Så skiftede faderen mellem dem, og snart efter pakkede den yngste søn sit og rejste udenlands. Dér ødte han hele sin formue væk på det søde liv. Da han hav-

de sat alt til, kom der oven i købet en stor hungersnød i landet, så nu så det sort ud for ham. Men han fandt en, han kunne holde sig til, og han lod ham vogte svin ude på marken, hvor han måtte leve af svineføde, for ingen gav ham noget. Så fortrød han, hvad han havde gjort, og han begyndte at længes hjem, hvor der var nok af mad, så selv daglejerne havde rigeligt, og her sad han, sønnen af huset, og var ved at sulte ihjel. Og det endte med, at han begyndte at gå den lange vej hjem. Han vidste godt, at hans far ville blive vred, men han ville bekende sine synder og bede ham så ydmygt om blot at få lov til at gå som daglejer på gården. Men der tog han fejl, for i al den tid, han havde været væk, havde hans far længtes usigeligt efter ham og hver dag havde han spejdet efter ham, og da han endelig så ham langt borte, løb han hen og faldt sin søn om halsen og kyssede ham. Den hjemvendte søn begyndte på sin bekendelse og sin bøn, men faderen afbrød ham. – Nej hør nu, nu skal vi have fest. Hør, tag og slag fedekalven og kom med nogle ordentlige klæder og giv ham ringen på fingeren igen. For min søn her var død, men er blevet levende igen, han var fortabt, men er blevet fundet igen. Og alle begyndte at være glade.

Dog ikke alle. For da den ældste søn kom hjem fra marken, kunne han høre musik og dans inde fra huset, og han kaldte en af karlene til sig og spurgte, hvad der var los. – Din bror er kommet hjem, og din far holder stor fest, fordi han er kommet hjem i god behold. Da blev den ældste søn vred og ville ikke gå ind til festen. Og hans far kom ud og nødte ham. Men han svarede, at her havde han gået år ud og år ind og passet sit arbejde og aldrig gjort noget forkert, og mig har du aldrig givet så meget som et gedekid, så jeg kunne holde fest med mine venner. Men så snart han der din søn kommer hjem efter at have ødet det meste af din ejendom bort på druk og svir og hor, så skulle du absolut slagte fedekalven for hans skyld.

Men hans far rystede på hovedet og sagde til ham: - Min kære søn, du er altid hos mig, og du ved, at alt mit er dit, men nu burde vi da glæde os og fryde os over, at din bror er kommet hjem i god behold, for han var død, men er blevet levende, han var fortabt, men er blevet fundet igen.

Det minder mig om en anden historie, Joshua fortalte om, ikke at ville være med.

En mand ville fejre sin søns bryllup og inviterede en masse mennesker til festen. Men til mandens undren undslog de sig. En havde lige købt en mark og var nødt til at gå ud og se på den, en anden havde lige fået fem par okser, som han skulle ud og prøve og bad sig undskyldt, og en tredje sagde, at han lige var blevet gift, så han ikke kunne komme. Ingen af de indbudte kunne komme. Så sagde manden til sine tjenere, at de skulle gå ud på gader og stræder og hente alle de vanføre og lamme og blinde ind til festen. Nød dem til at komme, så mit hus kan blive fuldt. Aldrig skal de indbudte, som afslog, smage mit måltid.

Og sådan fortalte Joshua den ene historie efter den anden om jøderne og deres mangel på lydighed og menneskelighed. Og folket elskede at høre på ham. Der var også den om manden, der var blevet overfaldet af røvere på vejen mellem Jerusalem og Jeriko. Der var en af de lærde, der havde spurgt Joshua om, hvem der egentlig var hans næste – om det ikke blot var ens nærmeste? Så fortalte Joshua historien. Mere død end levende efterlod røverne den stakkels mand nøgen og blødende i grøften. Lidt efter kommer der en præst gående, og han ser godt manden i grøften, men han kan ikke få sig til at hjælpe ham, så han skynder sig forbi. Der kommer også en tempeltjener gående, og også han ser manden i grøften, men heller ikke han kan få sig til at hjælpe ham. Endelig kommer der en samaritaner forbi, der var på rejse, og da han ser manden får han medlidenhed med ham. Han skynder sig at forbinde hans sår og hælde olie og vin på dem, og han løftede ham op på sit eget ridedyr og førte ham til en kro, hvor han tog sig af ham. Næste dag betalte han kroen, og lovede, at hvis der kom flere udgifter, skulle han nok betale dem, når han kom tilbage.

Hvem af de tre, spurgte Joshua så den lærde mand, synes du var den stakkels mands næste? Den lærde kunne åbenbart ikke få sig til at sige samaritaneren, så han sagde blot, den, der ydede barmhjertighed.

- Der ser du, sagde Joshua, din næste er alle og enhver, du møder. Alle og enhver.

Og han fortalte historien om vingårdsejeren, der søgte arbejdskraft til sin vingård. Tidligt om morgenen går han ud og leder efter folk, og da han er blevet enig med dem om en dagløn på en denar, sender han dem hen i vingården. Klokkeren gik han igen ud og fandt flere folk og igen ved middagstid. Ja, så sent som ved femtiden fandt han nogle, der endnu stod og hang på torvet.

- Hvorfor i alverden står I her ledige hele dagen?

- Fordi ingen har hyret os,

- Jamen, så skal I bare gå hen i min vingård.

Klokkeren seks siger vingårdsejeren til sin forpagter, at han skal kalde folk sammen, så de kan få deres løn udbetalt. Begynd med de sidst ankomne. De, som var hyret ved femtiden kom så og fik hver en denar. Da de første kom, mente de, at de ville få mere, men de fik også hver en denar. Det blev de noget sure over og klagede til vingårdsejeren:

- Det kan vist ikke passe, mester. De sidste der har kun arbejdet i en time, og du har stillet dem lige med os, der har puklet hele dagen. Det kan vist ikke passe. Men vingårdsejeren sagde:

- Kære ven, jeg har ikke gjort jer uret. Vi blev, så vidt jeg husker, enige om en denar, gjorde vi ikke? Så tag, hvad der er jeres og gå. Men jeg vil nu give de sidste der lige så meget som jer. Har jeg ikke lov at gøre som jeg vil med det, der er mit, eller har I ondt af, at jeg er et godt menneske?

Snart efter sendte de nogle af de bibeltro og de kongetro til ham for at hænge ham ud hos folk. Så de siger til ham: Mester! Vi ved, at du er sandfærdig og ikke gør forskel på mennesker eller ligger under for andres dom, når du lærer sandheden om Guds veje. Sig os nu: Er det rigtigt at betale skat til kejseren, eller er det forkert? Skal vi eller skal vi ikke?

Men Joshua gennemskuede dem og spurgte: Hvad er det, I er ude på? Giv mig en denar! De gav ham en, og han spørger så: Jamen, hvad er det for et billede, og hvad er det for en indskrift? De svarer ham: Det er kejserens. Så spørger han dem: Hvad laver et billede af romernes guddommelige kejser her i vores tempel? Kender I ikke det 2. bud: Du må ikke gøre dig noget billede af Herren din Gud? Og er det nu kejseren i Rom, der har

skabt verden og alt hvad der er i den? Så giv da kejseren, hvad der tilkommer ham, men giv først og fremmest Gud, hvad Guds er. Og alle undrede sig, og ingen kunne hamle op med ham.

Der kom også nogle saddukæere hen til ham – det er dem, der ikke tror på opstandelsen – og de stiller ham så følgende snedige spørgsmål:

- Mester! Du ved jo nok, at Moses selv har befaleet, at hvis nogen har en bror, og denne bror så dør og efterlader sig en hustru, men ingen børn, så skal han gifte sig med enken og på den måde skaffe sin bror efterkommere. Nu var der engang syv brødre. Den første giftede sig, men døde uden at have fået børn. Så giftede den anden bror sig med hende, men han døde også uden at efterlade sig børn. Ligeså den næste og den næste igen. Faktisk giftede alle syv brødre sig med enken, men ingen af dem fik børn med hende. Endelig døde også enken. Men nu er spørgsmålet så, hvem af de syv brødre, der skal have hende til hustru, når de alle sammen opstår fra de døde. De har jo alle syv været gift med hende her på jorden. Joshua svarede dem så:

- Man kan tydeligt høre, at I tager fejl, fordi I hverken kender skrifterne eller Guds kraft. Der er jo hverken giftermål eller ægteskab i Himlene, men de, der opstår skal være som Guds engle. Men hvad angår de dødes opstandelse, så må I selv have læst i Mosebogen om den brændende tornebusk, hvordan Gud talte til Moses og sagde: Jeg er Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud! Gud er selvfølgelig ikke gud for de døde, men kun for de levende. Altså må Abraham, Isak og Jakob være levende, selv om de var døde mange år forinden. Og derfor tager I fuldstændig fejl, når I ikke tror på opstandelsen, hvis I ellers følger skrifterne.

Så kom en af de lærde, der havde overhørt samtalen, hen til ham og spørger: Hvilket bud er det første af alle bud? Joshua svarede:

- Det første er: Hør Israel. Herren vor Gud, Herren er en, og du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl, af hele dit sind og med al din styrke. Et andet er dette: Du skal elske din næste som dig selv. Der er ingen bud, der er større end de to. Så sagde den lærde

til ham: Rigtigt, mester! Det er så sandt, at han er én, og der er intet større end ham. Og at elske ham af hele sit hjerte og med hele sin fornuft og med hele sin styrke og at elske sin næste som sig selv – det er bedre end alle brændofre og slagtofre. Det er så sandt, som det er sagt.

- Du er ikke langt fra Guds rige, min ven, sagde Joshua, efter at have hørt på ham. Men ingen af de lærde turde herefter rette flere spørgsmål til ham.

På et tidspunkt stillede Joshua til gengæld spørgsmål til de lærde:

- Hvordan kan I påstå, at Messias skulle være Davids søn? Det står i hvert fald ikke i skriften, for her siger David selv i et syn: Gud sagde til min herre: Sæt dig ved min højre side, til jeg får underlagt dig alle dine fjender. Når David nu selv kalder ham Herre, hvordan kan han så samtidig være hans søn?

De mange mennesker, der var i tempelet kunne godt lide at høre Joshua tale – også når han skældte ud på de lærde:

- Tag jer i agt for de lærde og de bibeltro, sagde han engang. De vil gerne gå omkring i lange gevandter og lade sig hilse på torve og pladser og sidde øverst i synagogen og indtage de øverste pladser ved gilderne. Og han pegede på indsamlingskisten ved templet, hvor folk kom og lagde penge i til tempelet. Der kom mange rige og lagde store beløb deri, men der kom også fattige mennesker – bl.a. en stakkels enke, der lagde et par småmønter i kisten.

- Prøv at se denne fattige enke. Hvorfor giver hun alt hvad hun ejer til tempelet – alt, hvad hun skulle leve af? De rige kan sagtens give af deres overskud, og det ser smukt ud, men hun har i sin fattigdom givet alt væk, bare fordi præsterne og de lærde kræver det. Og sådan er de, hyklerne! De opæder enkers hjem, samtidig med at de beder længe til Gud. Men de skal nok få deres dom. Bare vent.

På vej ud af tempelet siger Jakob til ham: Er det ikke et fantastisk bygningsværk, mester? Men Joshua siger til ham: - Se godt på disse enorme bygninger, Jakob. Der skal ikke efterlades sten på sten af dem. Alt bliver brudt ned. Det fik Simon til at spørge Joshua om, hvornår det

skulle ske, at tempelet ville blive ødelagt. Vi sad en lille gruppe af de nærmeste på Oliebjerget og så på tempelet. - Pas nu på, at ingen fører jer vild, for nu gælder det, sagde Joshua. Der vil komme mange messiasser, og mange skal følge dem. Men I skal ikke lade jer skræmme af krigstrusler og krigslarm. Sådan bliver det. Folk skal rejse sig mod folk, der skal komme jordskælv og hungersnød rundt omkring, men det er kun begyndelsen. Vogt jer! Også I vil blive forfulgt. I vil blive ført for retten, og I vil blive pisket offentligt af religionens vogtere og ført frem for guvernøren og for kongen fordi I følger mig, men også til deres egen opbyggelse, for mit glædesbudskab forkyndes nu engang bedst for hedninger. Men I skal aldrig bekymre jer om, hvad I skal sige, når I skal forsvare jer i retten. I skal bare sige, hvad der falder jer ind, for så er det ikke jer, men Guds ånd, der taler gennem jer.

Men det bliver hårdt, for bror skal forråde bror til døden, fædre deres børn, og børn skal sætter sig op mod deres forældre og slå dem ihjel. Og alle vil hade jer på grund af mig, men den, der holder ud til enden skal smage den sande frihed. Tro ikke, jeg er kommet for at bringe fred på jorden. Jeg er ikke kommet for at bringe fred, men sværd og ufred. Mit budskab vil volde splid mellem generationerne og mellem herrer og slaver – nogle vil elske det, mens andre vil hade det.

Men når romerne vanhelliger tempelet og tramper på alt, hvad der er helligt for os, så bliver det begyndelsen på en forfærdelig tid. Da skal man flygte fra Judæa, så hurtigt man kan, op i bjergene. Gå ikke ind i huset for at hente noget, men se at komme væk. Stakkels de, der er gravide eller giver bryst, og stakkels jer, hvis det sker om vinteren. Det bliver den værste katastrofe, der er sket lige fra skabelsens tid, og det bliver den værste der nogensinde vil ske. Intet menneske ville overleve, hvis ikke Gud selv afkortede tiden, og det gør han kun for jeres skyld - I, som er udvalgte. Og da vil der fremstå falske messiasser og falske profeter, som gør tegn og undere, for at føre jer vild, og de vil alle påstå, at de er den sande messias. Men tro dem ikke! Tag jer i agt! Nu har jeg sagt jer det.

Og det skal ske derefter, at solen skal formørkes, månen skal ikke skinne mere og stjernerne skal falde ned fra himlen og selve himmelhvælvingen skal rystes i sin

grundvold. Først da skal de se menneskesønnen komme i skyerne med stor kraft og herlighed. Og han skal sende sine engle ud, og de skal samle de udvalgte fra de fire verdenshjørner, fra jordens til himlens yderste grænse. På samme måde som I ved at betragte figentræet og ser at grenene er blevet fulde af saft og blade, skønner, at sommeren er nær, på samme måde kan I også skønne, når I ser alt dette, at menneskesønnen er nær. Jeg siger jer, alt dette sker indenfor denne generation. Himlen og jorden kan forgå, men mine ord står fast.

Men lige præcis hvornår det sker, er der ingen der ved – end ikke englene eller menneskesønnen. Kun Gud ved det. Så pas på og vær årvågne. I kender ikke tidspunktet. Det er som med manden, der drager udenlands. Han forlod sit hus og overgav det til sine tjenere, så enhver kunne passe sit, og dørvogteren blev sat til at våge. Så våg, siger jeg. For I ved ikke, hvornår husets herre kommer. Det kan blive ved aften eller midnatstid eller lige før eller efter daggry. Lad ham ikke finde jer sovende, når han pludselig kommer hjem. Hav altid olie parat til jeres lamper, så I kan lyse for ham, når han kommer. Jeg siger det til jer igen, og det gælder alle: Frygt ikke! Vær på vagt! Og han fortalte en historie:

Der var engang en mand, der skulle rejse udenlands, og han kaldte sine tjenere til sig og betroede dem sin formue. En gav han fem talenter, en anden to og en tredje én talent, hver efter deres evne og forstand. Så rejste han udenlands. Og straks gik han, der havde fået fem talenter hen og handlede og spekulerede, og snart havde han tjent fem til. På samme måde tjente han, der havde fået to talenter hurtigt to til. Men han, der havde fået den ene talent, gik hen og gravede et hul i jorden og gemte sin herres penge.

Lang tid efter kommer herren tilbage og gør regnskabet op med tjenerne. Og han, der havde fået de fem talenter betroet, kommer hen til ham med ti talenter og siger:

- Herre, du betroede mig fem talenter, se, jeg har tjent fem til. Og hans herre sagde til ham:

- Godt, du gode og tro tjener, du har været tro over lidet, så nu vil jeg sætte dig over meget. Gå ind til din herres glæde!

På samme måde kom han, der havde fået to talenter betroet:

- Herre, du betroede mig to talenter, se, jeg har tjent to til. Og hans herre sagde til ham:

- Godt, du gode og tro tjener, du har været tro over lidet, så nu vil jeg sætte dig over meget. Gå ind til din herres glæde!

Men så kom han, der havde fået én talent betroet og han sagde:

- Herre, jeg kendte dig som en hård herre, der høster, hvor du ikke såede og som samler, hvor du ikke spredte, så af frygt for dig gik jeg hen og begravede din talent i jorden. Se, her har du, hvad der er dit.

Men hans Herre svarede:

- Din elendige og dovne tjener! Hvis du virkelig vidste, at jeg høster, hvor jeg ikke såede, og at jeg samler, hvor jeg ikke spredte, så burde du da i det mindste have anbragt mine penge hos vekselererne, så de kunne have trukket en pæn rente til jeg kom hjem. Og til de andre sagde han:

- Tag nu den ene talent fra ham og giv den til ham, der har ti talenter i forvejen, for enhver, der har, ham skal der gives endnu mere, og han skal have i overflod, men den, der ikke har, fra ham skal endog tages det lidt, han har. Og kast så i øvrigt ham den unyttige og dovne tjener udenfor i mørket, hvor der kun er gråd og bitter smerte. Og Joshua sagde til os:

I har fået hele livet betroet som en gave. Brug den dog! Luk den op og brug løs af den, så bliver den større og større, ligesom kærligheden, der bliver mere og mere af, jo mere den bliver givet bort. Hvis I ikke tør, så svinder livet ind og bliver til ingenting. Så mister I det hele. Det er op til jer, og der gælder ingen undskyldninger. Brug livet. Lev det med alt, hvad I har i jer, for Guds skyld! Lev det! Koste hvad det vil!

Påskén nærmede sig. Ypperstepræsterne og de lærde anså det for farligt at pågribe Joshua under festlighederne, for det kunne forårsage uroligheder i byen, og det ville de alligevel ikke risikere. Men de fandt en forfærdelig udvej, skulle det vise sig.

Pludselig blev jeg ramt af en smertelig medlidenhed med Joshua. Det gik op for mig, at han måtte være det en-

somste menneske i verden. Ingen forstod ham, og nu så det ud til, at han selv søgte døden – måske som en konsekvens af hans egen mislykkede mission. Og jeg kunne intet gøre. Ikke andet end det, jeg så gjorde ude i Betanias, i Simon den spedalskes hus. Jeg havde engang fået forærende noget meget kostbar nardussalve, og mens Joshua sad til bords, kunne jeg ikke lade være med at hælde salven ud over hovedet på ham som tegn på min respekt og kærlighed til ham og mest af alt, fordi jeg syntes – ja, jeg syntes det var så synd for ham. Jeg kunne ikke lade være, Alexander, og jeg brast i gråd og faldt ned og klamrede mig til hans fødder som for at holde ham væk fra hans uafvendelige forehavende. Men de andre, og især Simon syntes ikke om det, og jeg blev selvfølgelig både forskrækket og ked af det, da de blev vrede på mig og bebrejdede mig, at jeg ødslede sådan med den dyre salve. Den kostede over 300 denarer, og de penge kunne de fattige have fået stor glæde af, påstod de. Men Joshua trak mig ind til sig og sagde til de andre:

- Hvorfor er I sådan imod Maria? Kan I ikke se, hvor stort det er, det hun gør, når hun salver mig? Er hun den eneste af jer, der har fattet, hvem jeg er, og hvad der skal ske med mig? Og de fattige? De skal såmænd nok klare sig, og dem kan I jo altid gøre godt imod. Men mig har I ikke altid. Det, hun har gjort mod mig i dag, skal aldrig nogensinde blive glemt. Hun har allerede salvet mig til min begravelse. Og han bøjede hovedet for mig i taknemmelighed og respekt. Og så sagde han til Simon, der aldrig rigtig havde accepteret mig, og som også nu overfusede mig.

- Simon, elsker du mig?

- Jamen det ved du da, at jeg gør! Hvordan kan du...?

- Men elsker du mig, sådan som Maria her gør? Hvornår har du sidst kysset mig? Hvornår har du sidst salvet mig? Elsker du mig virkelig, Simon, så vis det. Og henvendt til de andre sagde han:

- I skal ikke bare følge mig som en flok får, der følger hyrden. I skal elske mig, for kun kærligheden kan gøre jer virkelig frie. I skal ikke bare være sammen i et fællesskab. Dem er der så mange af. Nej, I skal elske hinanden med alt, hvad I har i jer, for Gud er kærlighed. Nu har Maria her vist jer vejen med hendes overstrømmende kærlighed til mig, og det kan godt være, I ikke forstår

det, men hun er den af jer, der det frieste menneske. Lær af hendes kærlighed. Bliv som hende.

Jeg ved ikke, om jeg forstod mere end de andre dengang. Jeg kunne jo bare ikke lade være med at vise ham min kærlighed – vise ham min sorg. Men hans reaktion overfor mig viste mig, hvem jeg selv var, og det kunne de andres foragt ikke ændre på.

Engang havde han reddet mit liv. Jeg var blevet opdaget sammen med en gift mand, og nu slæbte de rettroende så af med mig for at stene mig udenfor byen i henhold til deres lov. Jeg var rædselsslagen og skreg og sparkede for at slippe fri, men de holdt mig fast. På vejen møder de Joshua, og så standser de og spørger ham, om han ikke synes, det er rigtigt at stene en kvinde, der er blevet grebet på fersk gerning i hor? Joshua svarede ikke noget, men gav sig til at skrive i sandet med en pind. Jeg ved ikke, hvad han skrev, men da de spurgte ham igen, så han op på dem og svarede, at den, der var syndfri, kunne jo bare gå i gang med at kaste den første sten. Så skrev han videre. Jeg lå med ansigtet ned mod jorden og ventede på at den første sten skulle ramme mig, men der skete ingenting. Jeg hørte sten, der faldt til jorden og folk, der gik, men jeg turde ikke vende hovedet. Da jeg endelig gjorde det alligevel, var de alle sammen gået undtagen Joshua, der stadigvæk sad og skrev i sandet. Så så han på mig med et smil.

- Nå, var der ingen der ville dømme dig alligevel? Så rejste han sig og kom hen og tog mig ved hånden og sagde:

- Heller ikke jeg vil dømme dig, min ven, så gå nu bare hjem med fred. Jeg nåede halvejs hjem, men jeg kunne jo ikke bare slippe ham på den måde, og siden har jeg fulgt ham. Og elsket ham.

Så blev det påske, og som traditionen byder, skulle vi spise påskemåltid sammen til minde om vores befrielse fra slaveriet i Egypten. De spurgte Joshua, hvor det skulle foregå, og på samme måde som med æselet, han lånte, så skulle de bare låne en stue. De skulle følge efter en mand, der bar på en vandkrukke, og hvor han gik ind skulle der allerede stå en stue rede til dem, så de kunne forberede måltidet der. Det var, da vi alle var forsamlede omkring bordet om aftenen, Joshua til vores

rædsel fortalte, at en af os ville forråde ham. Vi så på hinanden og forstod ingenting, men der kom en sær kulde imellem os, og hvem kunne man nu stole på eller betro sig til? Joshua sagde ikke, hvem det var, blot at det var bedre for forræderen, om han aldrig var blevet født.

Det var i den stemning han tog et brød, og ligesom dengang han mættede folkemængden, velsignede han det, brækkede det i stykker og sendte det rundt.

- Jeg er livets brød, sagde Joshua. Den, som kommer til mig skal aldrig sulte, og den som tror på mig, skal aldrig tørste. I har hørt, at de gamle spiste manna i ørkenen, men senere døde de alligevel. Men det brød, jeg giver, er brød fra Guds rige, og den, der spiser af det, skal ikke dø, men leve til evig tid. Det levende brød, som I nu giver hinanden, er mit legeme, som snart skal gå under til liv for verden. Den, der spiser mit legeme og drikker mit blod, bliver i mig og jeg i ham. Ligesom den levende Gud udsendte mig, og jeg lever i kraft af Gud, således skal den, der spiser mig, leve i kraft af mig. Dette er livets brød.

Lidt efter tog han et bæger, sagde takkebønnen og sendte det rundt. Og vi drak alle af det samme bæger.

- Drik, alle sammen. Det er mit blod, sagde han, pagtsblodet, den nye pagt. I har hørt, at de gamle indgik en offerpagt med Gud, men de brød den igen og igen. Dette er den nye pagt, frihedens pagt, hvor Gud giver sig fuldt og helt til sine elskede børn for altid. Som offerlammet, hvis blod I drikker.

Da vi havde drukket vinen, sagde han: Nu vil jeg ikke mere drikke vin, før Guds rige er brudt frem, og vi alle skal drikke den nye vin sammen. Men før det sker, vil I alle vende mig ryggen, ringeagte mig og forlade mig som rotterne, der forlader den synkende skude – som får, der spredes for alle vinde, når hyrden bliver slået ned. Sådant må det gå, men bag det hele venter opstandelsen og det nye liv i Guds rige. Vi er på vej hjem – hjem til Galilæa.

Vi var alle sammen forvirrede og bange, men det var som sædvanlig Simon, der tog ordet og sagde, at om så alle

de andre vendte Joshua ryggen, ville han aldrig gøre det, men holde ud til den bitre ende.

- Åh, Simon, Simon, sagde Joshua. Allerede i denne nat vil du fornægte mig tre gange inden hanen har gælet anden gang.

- Aldrig i livet! kom det fra Simon. Om det så skal koste mig livet, vil jeg aldrig fornægte dig, min herre og mester. Og vi stemte alle i med den samme dyrebare forsikring.

Vi gik ud på Oliebjerget og kom til et sted, der hedder Gethsemane, og her brød Joshua sammen i gråd og bøn om at måtte slippe for det, der ventede ham. Og han klyngede sig til os og bad os hjælpe ham med at våge og bede, men det var, som om vi ikke magtede noget. Flere af os faldt simpelt hen i søvn i det, som må have været de sværeste timer i Joshuas liv. Og først da de kom for at hente ham – en hel skare med sværd og knipler – vågnede vi op, men kun for at flygte til alle sider og overlade Joshua til hans grusomme skæbne. Jeg stod og så det hele på afstand. Så med skræk, hvem det var, der førte mændene hen til Joshua og kynisk nok hilste ham med et kys. Så, hvordan alle flygtede i panik over hals og hoved. De greb fat i Johannes, men han krængede tøjet af sig og flygtede nøgen. Så, hvordan de til sidst førte Joshua med sig og hvordan han vendte sig om og så på mig. Natten havde sænket sig over Jerusalem, så ingen andre så mig. Men han så mig. Rystende som af kulde fulgte jeg med på afstand.

De førte Joshua ind til ypperstepræsten, og jeg så, hvordan Simon var ved at blive taget til fange, fordi han blev genkendt i ypperstepræstens gård, men han klarede frisag ved at nægte ethvert kendskab til Joshua. Mig var der ingen, der lagde mærke til. Jeg sad i et hjørne og frøs til tidligt om morgenen, hvor de førte Joshua ud. Han var bundet, og jeg kunne se, at de havde mishandlet ham. Han havde et ophovnet øje og størknet blod i ansigtet. Og han haltede. De havde åbenbart dømt ham til døden, for de førte ham hen til Antoniaborgen og overgav ham til romerne, så han kunne blive korsfæstet. Flere og flere mennesker samlede sig i løbet af morgenen foran borgen, fordi det var den dag, Pilatus plejede at frigive en fange i anledning af højtiden. Der var en berømt eller for romerne berygtet frihedskæmper, de kaldte Barabbas,

Guds søn. Det var ham, de kom for at få frigivet, men Pilatus spurgte dem, om de ikke hellere ville have Joshua frigivet – jeres konge, som han sagde. Men folkemængden holdt fast ved Barabbas, og han blev frigivet, mens Joshua blev dømt til at blive korsfæstet allerede samme dag.

Jeg stod der og så ham, da de førte ham ud. Han var forfærdeligt tilredt af romerne, der åbenbart havde moret sig med at give ham en krone på hovedet flettet af tjørnegrene, så blodet løb ned over hans ansigt, og han kunne næsten ikke holde sig oprejst, så de måtte tvinge en tilfældig forbipasserende til at bære hans kors for ham. Ved ni-tiden kommer de endelig ud til det sted, de kaldte Golgata, hvor de plejede at korsfæste forbryderne, og her flåede de alt tøjet af ham og korsfæstede ham. De satte en indskrift over ham til skræk og advarsel, hvor der stod Jødernes Konge. Der var to andre, der blev korsfæstet ved samme lejlighed.

Jeg stod der på afstand og så, hvordan folk gik forbi og hånede og spottede Joshua.

- Han talte så meget om frihed – lad ham nu befri sig selv, hvis han virkelig er Guds søn. Stig ned af korset, Joshua! Så skal vi nok tro på dig. Sådan hånede og spottede vores præster og lærde den torturerede og døende mand. Han, som havde prædiket fred og kærlighed, som havde mættet så mange mennesker og helbredt de syge og elendige. Men ustraffet lægger man sig ikke ud med de religiøse magthavere.

Jeg stod der og oplevede, hvordan mørket samlede sig og rugede over vores land og vores folk, selv om det var højlys dag. Seks timer hang han der på sit kors, indtil han endelig gav efter for smerten og råbte på sin Gud: Hvorfor har du forladt mig!? Da forstod jeg, at alt var forbi. At alt, hvad Joshua havde kæmpet for, havde været forgæves. Ingen, ingen forstod ham, og han døde som verdens ensomste menneske. En af dem, der stod der, rakte en fugtig svamp op til ham som for at lindre hans tørst, men da Joshua opdagede, at det var eddike, skreg han højt og hans hoved faldt ned. Han var død. Da løftede mørket sig, og jeg hørte senere, at det netop var her ved tretiden, at forhænget i tempelet flængedes fra øverst til

nederst, så der nu var fri adgang til det allerhelligste, hvor ellers kun ypperstepræsten måtte komme. Der stod en romersk befalingsmand ude ved korset, men jeg prøvede alligevel at snige mig hen til korset med min døde herre. Da han opdagede mig, råbte han til mig. Jeg blev bange og skulle til at løbe væk, da jeg så, at han kaldte på mig. Han havde taget sin hjelm af for at tørre sveden af panden, og det var, som om hans ansigt lyste af en sær mildhed.

- Kendte du ham i midten, spurgte han så, ham, jødernes konge? Jeg nikkede og så op på min døde mester. Min herre og min Gud, der hang der til skræk og advarsel for alverden, så død og forrådt og forhadet af Gud og hvermand. Selv af sine nærmeste. Soldaten fortsatte:

- Jeg hørte på et tidspunkt, hvordan folk gik og hånede ham, og jeg hørte også, hvordan en af de andre korsfæstede hånede ham og sagde, at han skulle se at få dem alle sammen ned af korset. Men den anden tog kongen i forsvar, og så hørte jeg ham sige, ganske som om de sad og drak et glas vin sammen på en taverna og ikke hang på et kors: I dag, min ven, skal vi være sammen i Paradis. Og den anden lyste op i et stort smil og nikkede med hovedet: Selvfølgelig skal vi det. Selvfølgelig... Paradis!

- Ja, jeg har aldrig oplevet noget lignende, og jeg har dog oplevet en del korsfæstelser. Måske var han virkelig jødernes konge, uden at de vidste det – eller ville vide det. Eller måske... måske var han i virkeligheden Guds søn. Ham her og ikke kejseren i Rom. Tjah, hvem ved? Hvem ved? Nå, vi må vel videre. Du må hellere stikke af, lille pige.

Så tog han hjelmen på igen og gav ordre til, at de korsfæstedes knogler skulle knuses. De var allerede godt i gang, da jeg løb tilbage til soldaten med tårerne løbende ned af kinderne og hulkede:

- Ikke *ham*, vel? Ikke *ham*? Han så længe på mig. Så smilede han, og jeg kunne se, han havde tårer i øjnene.

- Nej, min ven. Ikke *ham*!

Jeg stod der, Alexander, og så, hvordan de ikke så længe efter tog Joshua ned fra korset. Jeg forstod senere, at et af rådsmedlemmerne havde bedt om lov til at begrave liget, og jeg så, hvordan de bar Joshua hen til en klippegrav, hvor de lagde ham ind, og jeg så, hvordan de rullede en stor sten for indgangen.

Sådan gjorde de det af med Joshua, der kom for at befri sit folk. Fra starten mødt med skepsis og foragt og mistro. Latterliggjort, tortureret, henrettet og begravet af præsterne, folket og romerne i fællesskab, mens hans nærmeste, som havde lovet ham evig troskab, flygtede fra ham, forrådte og fornægtede ham til det sidste. Sådan slipper magtens mænd af med enhver, der sætter sig op imod dem. Og sådan går det åbenbart, når Gud viser sit sande ansigt blandt mennesker. Vi så et glimt af den kærlighed og frihed, som ifølge Joshua er Guds mening med mennesket, vi følte et sug af glæde, mens han var her og forkyndte Guds rige i ord og handling, og vi oplevede vores egne svigt som en skærende kontrast til det liv, han forkyndte og selv var. Vi fattede det ikke – troede ikke på det – turde ikke tro. Og nu var det hele så forbi, og verden vendt tilbage til den gamle frygtsomme orden med herskere og slaver. Konger, kejsere og præster, der underkuede folk og kaldte sig for deres velgørere. Det var, som om vi havde oplevet noget stort, men var vendt om, da vi endelig stod ved Det røde Hav, fordi vi var bange for friheden og det nye liv. Som om vi var vendt tilbage til Egyptens kødgryder og slavefogedens kæp – med glæde! Arme mennesker. Arme, arme mennesker!

Jeg nåede ud til Betania inden sabbatten, og så snart jeg var kommet indenfor hos Marta og Maria og Lazarus, smed jeg mig på sengen, og her lå jeg bare og stirrede ud i luften sabbatten over uden at sige et ord til nogen.

Efter sabbatten stod jeg tidligt op og gik ud til graven, endnu inden det var blevet helt lyst. Jeg ved ikke, hvorfor. Måske blot for at dvæle lidt derude og mindes alt det, der nu var forbi. Måske blot for at hengive mig til håbløsheden og sørge. Men da jeg kommer derud opdager jeg til min rædsel, at nogen har rullet stenen fra graven, og der sidder en mand med ryggen til i en lang hvid kjortel. Som et lyn slog det ned i mig, hvad Joshua havde sagt om opstandelse. Var det det, han mente sådan rent bogstaveligt? Men jeg havde jo set ham dø på den forfærdeligste af alle måder. Det svimlede for mig, da jeg nærmede mig den hvide skikkelse.

- Er det dig, min herre og mester? Manden vendte sig om, og jeg fór tilbage. Det var Joshua. Det var ham, men så forandret – så lysende smuk, så jeg måtte falde ned for ham.

- Godmorgen, Maria, sagde han og smilede. Jeg tænkte nok, du kom. De andre har vist helt opgivet ævred. Du må hellere tage hen til dem og fortælle, hvad du har set. De er så kede af det. De vil sikkert ikke tro dig, men sådan er de jo, ved du. Jeg skal nok komme selv også. Jeg skulle til at omfavne ham, men så forsvandt han. Jeg så mig fortumlet omkring efter ham, men der var ikke andet end den tomme grav og en havemand, der gik og plantede et stykke henne. Og så en stemning, som jeg aldrig kan beskrive – som om hele naturen udstrålede en stille jubel, der forplantede sig til mig, så jeg følte mig som en del af det evige liv, hvor alt var muligt, hvor ingen grænser eller love gjaldt længere – hvor alt var givet og tilgivet. Hvor han, som vi havde forrådt og fornægtet og svigtet og forladt, nu ville møde os igen med al sin uendelige kærligheds rigdom som de mennesker, vi var – selv mig stakkels lille fortabte Maria, der havde været så fuld af onde ånder og dæmoner. Og langsomt begyndte jeg denne lysfyldte morgen at løfte en lille flig af det liv, Joshua hele tiden havde talt om og selv levet – det frie og frygtløse menneskeliv i Guds rige. Det var det, der var den sande frihed – ikke friheden fra romerne eller fjenderne, men den indre frihed, som kom af at vide, hvem man var – at de mest foragtede – de mest ubrugelige og nytteløse – at de var konger og dronninger i den sande – den virkelige Guds rige – om end de var slaver og tiggere og spedalske, blinde og døve og besatte i kejserens rige. Det var den virkelige opstandelse fra de døde – fra fornedrelsen og foragten og selvhadet til et helt nyt liv, hvor alt igen er muligt. Hvor alle de misbrugte dage og muligheder bliver anerkendt, ja, værdifulde. Fra døden på korset til opstandelsens evige liv.

Jeg skyndte mig hen til Simon og de andre, og ganske rigtigt sad de og sørgede som kun mænd kan - sørgede over sig selv, fordi de måske først nu opdagede, hvor meget de elskede ham - fuldkommen opgivende og håbløse, og som Joshua havde forudsagt, var det ikke nemt at få dem ud af denne selvbebrejdende håbløshed. De troede ikke et ord af, hvad jeg sagde – mente vel, at jeg

var vendt tilbage til min tidligere tilstand, og det bekræftede kun deres håbløshed. Nu er hun blevet gal igen. Thomas sagde hånligt, at hvis ikke han fik lov til at stikke fingrene i naglegabene på Joshuas hænder, troede han ikke på nogen opstandelse.

Senere på dagen viste Joshua sig for to af de andre, der var på vej til Emmaus, men da de kom og fortalte, hvordan de først troede, det var en fremmed, der havde slået følge med dem på vejen, og som underligt nok havde prædikeret for dem om det rimelige i, at Joshua skulle dø, og at han også skulle opstå ifølge de gamle skrifter. Men det var først, da de havde inviteret den fremmede med ind til aftensmad, det gik op for dem, at det var Joshua selv, netop da han tog et brød og velsignede det og rakte dem det. Da genkendte de ham, men så var han væk. Da de fortalte det til Simon og de andre, troede de heller ikke dem. Det var først, da Joshua selv viste sig for dem, mens de sad til bords om aftenen, de blev overbevist om, at han var stået op af graven – at den Joshua, de korsfæstede og henrettede som en forbryder, stod her lyslevende iblandt dem. At den Joshua, de fornægtede og forrødte og forlod, da det gjaldt – at han nu betroede dem de største opgaver. Han kunne ikke lade være med at sige til Thomas:

- Her, Thomas, her er mine hænder. Kom nu og stik dine fingre i mine sår. Men Thomas faldt ned for ham og sagde ligeså stille: Min Herre og min Gud!

Så så Joshua på Simon og spurgte:

- Simon, elsker du mig virkelig? Og Simon brød sammen under erindringens og fornægtelsens skånselsløse dom, så hans ja blev nærmest en ynkelig hulken.

- Du ved selv, hvordan jeg er, Herre, et brovtende menneske fuld af fejl, der lover, hvad han ikke kan holde, og som ser ned på andre mennesker. Jeg er dig ikke værd, Herre. Jeg er dig ikke værd... men... jeg elsker dig! Joshua gik hen til Simon og tog ham ind til sig.

- Jeg ved, du elsker mig, Simon, det har jeg altid vidst, og fra nu af skal du kaldes Peter, Klippen, og på den klippe og på den grundvold vil jeg bygge fremtiden for Guds rige på jorden. Og nu skal du sammen med de andre være min talsmand på jorden. Nu er det jer, der skal gå ud og fortælle alt, hvad I har set og hørt, så alle mennesker kan opdage, at Guds rige er brudt frem midt

i magtens kolde verden med kærlighed, fred og frihed for alle. Som jeg blev det, vil også I blive forfulgt og slået ihjel af verdensmagten, men det hører med, og Guds rige er kommet for at blive. Svigt mig nu ikke. Vær ikke bange for noget, for Guds ånd følger jer overalt, også når I bliver forfulgt af magthaverne. Såvel jøderne som romerne vil stræbe jer efter livet, sådan som de gjorde mod mig, men frygt ikke! Vær ikke bange for noget. Jeg vil være med jer lige indtil verdens ende. Husk, Guds rige er allerede midt iblandt jer - for den der har ører, der kan høre og øjne, der kan se Guds herlighed.

Og så var han væk.

Ved flere lejligheder viste Joshua sig efter sigende for forskellige mennesker i den følgende tid, men alle begyndte vi på forskellig måde at udføre det hverv, han havde pålagt os. Nogle blev i Jerusalem, mens andre drog ud i Romerriget med det nye budskab, som var for alle mennesker. Men det er en helt anden fantastisk og barsk historie, som de andre må tage sig af. Nu har jeg fortalt det meste af, hvad jeg husker om den Joshua, som engang frelste mit liv, men som også gjorde mit fattige og frygtsomme liv til noget ganske særligt. Og i morgen? I morgen vil jeg rejse til Rom for at besøge menigheden der.

Hav det nu godt, Alexander og hils alle, jeg kender.

Din Maria